

WENKEN VOOR LEIDERS

Een handleiding voor padvindersleiders over de theorie van de padvinderstraining

DOOR
LORD BADEN-POWELL
Stichter van de Padvindersbeweging

UITGAVE: „DE NEDERLANDSE PAD VINDERS" ZEESTRAAT 76 - DEN HAAG

Oorspronkelijke uitgave : AIDS TO SCOUTMASTERSHIP World Brotherhood Edition. Vertaling Jan Schaap
Electronisch vereeuwigd: R.Scheurkogel@hccnet.nl
Vrij voor gebruik binnen Scouting. Alle rechten berusten bij de rechtsopvolgers van de Nederlandse Padvinders.

INHOUD

Resolutie 1924 Voorwoord Inleidingen . . .

I. HOE DE JONGEN TE OEFENEN.....

De leider	6
De taak van de leider	6
Trouw aan de Beweging.....	7
De beloning	7
De jongen	8
Omgeving en verleiding	9
Troephuis en kamp	10
Hoe de jongens aan te trekken.....	10
Het Verkennen	11
Het Verkennen is eenvoudig.....	11
Het doel van de Padvindersbeweging	11
De vier onderdelen van de padvinderstraining	
Activiteiten van het Spel van Verkennen ..	12.
Analyse van het werkplan	13
De padvindersgeest	14
Het patrouillesysteem.....	15
De troepraad en eraad.....	15
De waarde van het patrouillesysteem	15
De uniform	15.
Het aandeel van de leider	16

II. VERKENNEN EN BURGERSCHAP

1. Karakter	17
Troep niet groter dan 32.....	17
Ridderlijkheid en sportiviteit ..	18
Orde en tucht.....	18
Eergevoel	18
Zelfvertrouwen	19
Levensvreugde	20.
Ontwikkeling levensopvatting: Eerbied	21
Zelfrespect.....	22
Trouw	23
2. Gezondheid en kracht	23
Weest "fit"	23
Georganiseerde spelen	24.
Lichaamsoefeningen	24
Exercitie	25
De vrije natuur	25
Zwemmen, varen, seinen.....	27.
Persoonlijke hygiëne	27
3. Vaardigheid	29
Pionieren als eerste stap.....	30
Vaardigheidsinsignes	30
Intelligentie	30
Zelfexpressie	31
Van liefhebberij tot beroep	32
Het aandeel van de leider	32
Betrekkingen	32
4. Anderen dienen	33
Zelfzuchtigheid.....	33
Zelfzuchtigheid bestrijden — De goede daad	34
Het dienen van de gemeenschap	34
Uiteindelijk resultaat.....	35
Samenvatting.....	36
tekeningen door Lord Baden-Powell	

Resolutie aangenomen op de tweejaarlijkse International Scout Conference gehouden te Kopenhagen in augustus 1924.

De Boy Scouts International Conference verklaart dat de Padvindersbeweging een Beweging is met een nationaal, internationaal en universeel karakter, welker doel is iedere natie afzonderlijk en de gehele wereld een jeugd te geven, die lichamelijk, zedelijk en geestelijk sterk is.

Ze is NATIONAAL omdat ze er naar streeft door landelijke organisaties elk land nuttige en gezonde burgers te schenken.

Ze is INTERNATIONAAL omdat ze in de kameraadschap van de padvinders geen nationale slagbomen erkent.

Ze is UNIVERSEEL omdat ze aandringt op universele broederschap tussen alle padvinders van elk land, van elke stand en van elk geloof. De Padvindersbeweging heeft niet als strekking de persoonlijke godsdienstige overtuiging te verzwakken, doch wil deze integendeel versterken. De Padvinderswet vergt, dat een padvinder zijn godsdienst waarachtig en ernstig in praktijk brengt en de beginselen van de Beweging verbieden ieder soort van sectarische propaganda op gemengde bijeenkomsten.

VOORWOORD

Maakt U niet bezorgd over de omvang van dit boek.

Het Spel van Verkennen is geen diepzinnige of moeilijke wetenschap; het is, als men het in het juiste licht beziet, eer een prettig spel. Maar het is tevens opvoedend en — net als met "vergeving" — degenen die geeft zowel als degenen die ontvangt, vaart er wel bij. Onder "Verkennen" verstaan we een oefensysteem voor de vorming van goede burgers door middel van spelen; het is bestemd voor jongens en voor meisjes.

De meisjes zijn belangrijk want als de moeders van het land goede burgeressen en vrouwen van karakter zijn, zullen zij er wel voor zorgen, dat hun zonen in die opzichten niet tekort schieten. Zoals de toestanden nu zijn, is de oefening nodig voor beide sexen en de toepassing vindt plaats in de Padvinders- en Padvindstersbeweging. De beginselen zijn voor beiden dezelfde; ze verschillen slechts in onderdelen.

In één van zijn romans zegt A. S. M. Hutchinson, dat de jeugd een achtergrond nodig heeft. Nu, door het Spel van Verkennen kunnen wij haar een achtergrond geven en het is een achtergrond, die God voor een ieder beschikbaar heeft gesteld: buitenleven, geluk en nuttig zijn. En de Leider, die de jongen hiermede in aanraking brengt, zal ervaren dat hij zelf ook deel heeft aan dit geluk en dit nuttig zijn. Hij bevindt, dat hij een veel belangrijker werk doet dan hij had voorzien toen hij ermede begon, want hij ervaart, dat hij God en de mens dient.

Dit boek zal u teleurstellen indien U denkt er een soort handleiding in te vinden voor uw programma's. Het wil slechts, in de vorm van wenken, de lijn aangeven die wij bevredigend hebben bevonden, met vermelding van de redenen. Iemand zal een wenk meer met hart en ziel opvolgen, als hij haar doel begrijpt. Derhalve is het grootste gedeelte der volgende bladzijden gebruikt voor het uiteenzetten van de bedoeling der activiteiten en niet voor bijzonderheden over die activiteiten zelf. Deze kan de lezer, overeenkomstig eigen vindingrijkheid en plaatselijke omstandigheden, zelf bedenken, in verband waarmede hier de aandacht gevestigd wordt op de Gilwell-leiderscursussen.

Baden Powell & Gilwell

INLEIDING

World Brotherhood Uitgave

WENKEN VOOR LEIDERS

Kort voor de eerste wereldoorlog ontwierp en leidde Baden-Powell een cursus voor padvindersleiders. Hiervoor schreef hij een serie aantekeningen over de oefening van jongens door het Spel van Verkennen. Na de oorlog werd hem gevraagd deze aantekeningen in boekvorm te publiceren. Deze aantekeningen heeft hij, op grond van verdere ervaring herzien, want de oorlog had in vele opzichten de padvinderstraining op de proef gesteld; in 1920 werd "Wenken voor Leiders" gepubliceerd.

In hetzelfde jaar werd de eerste Wereld Jamboree gehouden in Londen om de Wereld Broederschap van Padvinders te stichten en te bevorderen. Gedurende deze Jamboree werd Baden-Powell spontaan uitgeroepen tot Chief Scout of the World, een eer die hij hoger achtte dan enige andere. Tien jaar later werd een herziene uitgave van "Wenken voor Leiders" gepubliceerd. Ik had het voorrecht bij de voorbereiding van deze herziene uitgave behulpzaam te zijn. De Chief Scout vroeg mij met hem samen te werken daar ik, als Camp Chief van Gilwell Park, tot taak had de wenken en raadgevingen van dit boek bij de praktische training van leiders toe te passen en te verklaren. Dit vormde weer een nieuwe schakel toen tussen de Chief Scout en Gilwell Park. In 1929 toen de Padvindersbeweging meerderjarig werd en de derde Wereld Jamboree werd gehouden, werd de Chief Scout tot de Britse adelstand verheven. Op aanbeveling van het "Boy Scouts International Committee" nam hij de titel aan van Lord Baden-Powell of Gilwell, daar Gilwell Park erkend was als het internationale opleidingscentrum voor de padvinderstraining en de leden van het comité zowel als de Chief zelf nadruk wensten te leggen op deze Koninklijke erkenning van de Padvinders Wereld-Broederschap.

De belangrijkste gedeelten van beide uitgaven waren gebaseerd op een grafische voorstelling, ontworpen door de Chief, waarop de eigenschappen die nodig zijn voor goed burgerschap en de activiteiten, die deze eigenschappen bijbrengen, werden geanalyseerd. Volgens zijn gewoonte bleef Baden-Powell steeds zijn materiaal herzien teneinde het zo begrijpelijk mogelijk te maken. Eén der resultaten van deze voortgezette herziening was de sterk vereenvoudigde grafische voorstelling, die is opgenomen in zijn autobiografie: "Lessons from the Varsity of Life".

De World Brotherhood Uitgave van "Wenken voor Leiders" volgt de laatste analyse. Het materiaal van

de vroegere uitgaven is opnieuw gerangschikt in overeenstemming met deze analyse en enige hiaten zijn aangevuld met gedeelten uit andere geschriften van B.P. Het doel van deze nieuwe uitgave is het boek van een nationaal op een internationaal plan te brengen en derhalve zijn enige verwijzingen naar Engelse opvoedingsgebruiken, die golden voor de twintiger jaren, doch niet langer van praktisch belang zijn, weggelaten. Het redactionele werk is zeer kundig verricht door William Hillcourt van de redactie staf van de "Boy Scouts of America". In zijn verkennen heeft hij onverdroten en getrouw het B.P.-spoor gevolgd.

Een speciaal woord van erkentelijkheid is verschuldigd aan Lady Baden-Powell, die de voorbereiding van deze World Brotherhood Uitgave heeft goedgekeurd en aangemoedigd. Mijn eigen vaste overtuiging is, dat het Verkennen over de gehele wereld terug moet gaan naar het eenvoudige, oorspronkelijke idee van het SPEL van Verkennen, dat de jongen moet en zal helpen zich te ontwikkelen met het minst mogelijke toezicht van volwassenen. Als wij, die onszelf hebben verkozen tot het hoge ambt van zijn leider te zijn, beginnen met in ons dagelijks leven en bij al onze padvinders-activiteiten ons op DE JONGEN TE BEZINNEN, zullen we ons werk beter doen en betere resultaten bereiken. Hier is de Broederschap van Padvinders een enorme macht om niet alleen nationaal, doch ook internationaal de welwillendheid en het elkander begrijpen te bevorderen.

In deze overtuiging is deze uitgave van "Wenken voor Leiders" samengesteld. Wij hopen, dat deze uitgave zal helpen de ware padvinders geest levendig te houden, zoals de stichter deze heeft gezien. Het is onze wens, dat deze uitgave leiders over de gehele wereld zal helpen het doel en de werkwijze van onze Beweging te begrijpen.

Londen, juli 1944

Honorary Director Boy Scouts International Bureau

De leider leidt de jongen in geest van een oudere broer.

DE LEIDER

Als een inleidend woord van geruststelling aan hen die leider willen worden, zou ik gaarne de gebruikelijke misopvatting willen tegenspreken dat men, om met succes als padvindingsleider te kunnen optreden, van alle mogelijke markten thuis moet zijn. Dit is zeker niet waar. De candidaat moet eenvoudig iemand zijn, die jongens begrijpt, of, wat de Engelsen noemen, een boy-man zijn, d.w.z.:

1. Hij moet de jongensgeest in zich hebben en zich in de eerste plaats tot zijn jongens in de juiste verhouding weten te plaatsen.
2. Hij moet zich de behoeften, verlangens en de zienwijze van jongens op verschillende leeftijd goed kunnen indenken.
3. Hij moet zich meer toeleggen op het contact met de jongen individueel dan met de massa.
4. Hij moet de gemeenschapszin onder zijn jongens aankweken teneinde de beste resultaten te verkrijgen.

Wat het eerste punt betreft, moet de padvindingsleider niet tegenover zijn jongens staan als een schoolmeester, officier, geestelijke of instructeur. Nodig is slechts het vermogen om van het buiten-zijn te genieten, in de ambities van de jongens te kunnen treden en andere personen te vinden, die hun onderricht willen geven in de verlangde onderwerpen, hetzij seinen of tekenen, natuurstudie of pionieren.

Hij moet zich op de plaats stellen van de oudere broer, dus de dingen zien vanuit het jongensstandpunt en hen dan in de goede richting leiden en hun geestdrift opwekken. Als een echte oudere broer moeten hem de familie-tradities voor ogen staan en hij moet zorgen, dat deze worden gehandhaafd, zo nodig met strenge hand. Dit is alles. De Beweging is een vrolijke broederschap, te vrolijker omdat U in het Spel van Verkennen iets belangrijks voor anderen doet; U bestrijdt namelijk het aankweken van zelfzuchtigheid.

Wat het tweede punt betreft, vindt U in de

handboeken voor Welpen, Verkenner en Voortrekkers de opeenvolgende fasen van het adolescentie leven.

Ten derde is het de taak van de padvindingsleider, en het is een belangwekkende taak, te zorgen dat iedere jongen tot zijn recht komt en na te gaan wat er in hem zit, het goede te ontwikkelen waardoor het slechte niet aan de beurt komt. Zelfs in het slechtste karakter is nog altijd vijf procent goed. Het is slechts de kunst om het te vinden en het tot 80 of 90 procent op te voeren. Dit is opvoeding in plaats van instructie.

Ten vierde vindt in het Spel van Verkennen de individuele training gelegenheid tot samenwerking door het patrouillesysteem, zodat alles wat de jongen heeft geleerd, in praktijk wordt gebracht. Als dit patrouille-systeem juist wordt toegepast, heeft het ook een grote waarde voor de karaktervorming. Het leert iedere jongen begrijpen, dat hij persoonlijk verantwoordelijkheid draagt voor het welzijn van zijn patrouille. Het leert iedere patrouille te beseffen, dat ze mede verantwoordelijk is voor het welzijn van de troep. Door het patrouille-systeem heeft de leider de gelegenheid niet alleen zijn onderricht maar ook zijn morele opvattingen aan zijn verkenner door te geven. Door dit systeem leren de jongens geleidelijk, dat zij veel invloed kunnen uitoefenen op de gang van zaken, ja, van de gehele Padvindingsbeweging, omdat het de essentie is van vrijwillige, spontane, constructieve samenwerking.

De taak van de leider

Het welslagen van de vorming van de jongen hangt grotendeels af van het persoonlijk voorbeeld van de leider. Het is niet moeilijk voor de jongen de held of de oudere broer te worden. Als we ouder worden vergeten we zo gemakkelijk, welk een grote mate van heldenverering er in de jongen leeft. De, helaas meestal nutteloze, uitingen hiervan zien we dagelijks om ons heen, doch we beseffen niet dat ze kan worden aangewend als een machtig middel tot opvoeding en ontwikkeling.

In het Spel van Verkennen heeft de leider dit middel ten volle tot zijn beschikking, doch het legt tevens grote verantwoordelijkheid op zijn schouders. De jongens zien snel bij de leiders de kleinste eigenaardigheden, zowel goede als verkeerde. Zij imiteren zijn hebbeligheden, zijn vriendelijkheid of zijn ergernis, zijn zonnige opgewektheid of zijn knorrigheid, zijn zelfbeheersing of zijn zwakheden. Dit alles wordt niet alleen opgemerkt doch ook nagevolgd. Om zijn jongens er dus toe te brengen de Padvindingswet en alles wat hieraan ten grondslag ligt, na te leven, dient de leider de strekking ervan zelf nauwkeurig in ieder onderdeel van zijn leven te betrachten. Bijna zonder dat erover behoeft te worden gesproken, zullen zijn jongens hem volgen.

Als bij tennis, of golf krijgt men niet de beste resultaten door krampachtigheid of nadrukkelijkheid, maar wél door een gemakkelijke, ontspannen "swing". Maar die "swing" moet er dan ook zijn. Stilstand leidt tot niets. Er is verslapping of vooruitgang. Laat het vooruitgang zijn, vooruitgang zonder verbetering, maar mét een glimlach.

Trouw aan de Beweging

De leider moet er tevens aan denken dat hij, behalve een plicht tegenover de jongen, ook zijn plicht tegenover de gehele Beweging heeft. Ons streven van de jongens goede burgers te maken, is gedeeltelijk voor het welzijn van het land, opdat het krachtige, betrouwbare burgers zal hebben, wier vriendschappelijke verhouding en zin voor "eerlijk spel" het innerlijk onverdeeld en in vrede met andere landen houdt.

Waar de leiders de taak hebben de jongens zelfverloochening en tucht bij te brengen door eigen voorbeeld, moeten ze boven klein-zielige gevoelens staan en de ruime blik hebben om hun persoonlijke inzichten aan de belangen van het geheel ondergeschikt te maken. Hun taak is het de jongens te leren sportief te zijn, — ieder op zijn eigen plaats als de stenen van de muur —, en hun loyaliteit tegenover de Beweging is een onmisbaar voorbeeld om de jongens te leren trouw te zijn aan de troep en de patrouille. Een ieder heeft zijn eigen aandeel in het werk en hoe meer U zich hieraan wijdt, des te beter zullen de padvindere reageren op uw training. Ook kan men bijzonderheden en onderdelen van het heden slechts in hun juiste proporties zien, door de hogere bedoelingen van de Beweging in het oog te houden of de resultaten over tien jaar te beschouwen. ,

Als iemand volgens zijn geweten de vereiste richting niet kan inslaan, is de enige ruitelijke weg zulks open en eerlijk met zijn commissaris of het Hoofdkwartier te bespreken. Als aan zijn wensen niet kan worden tegemoet gekomen, moet hij de Beweging verlaten. Hij komt met open ogen in de Beweging en het is niet fair om later, als hij tot de opinie komt dat de onderdelen hem niet aanstaan, hiervan de schuld te geven aan het Hoofdkwartier of zijn vertegenwoordigers.

Gelukkig voorkomen wij in onze Beweging, door decentralisatie en het geven van veel vrijheid aan de districten, het officiële gedoe dat in zovele andere organisaties ergernis en klachten veroorzaakt. Ook zijn we zo fortuinlijk een korps leiders te hebben, dat een ruime blik heeft en loyaal is tegenover de Beweging in haar geheel.

De beloning

Onlangs durfde iemand mij te zeggen, dat hij de gelukkigste mens ter wereld was. Ik moest hem vertellen, dat er één nóg gelukkiger was: ik zelf. U moet niet veronderstellen dat één van ons beiden

bij het bereiken van dit geluk nooit met moeilijkheden te kampen had. Integendeel. Juist de voldoening van moeilijkheden flink te hebben aangepakt en kleine onaangenaamheden te hebben verdragen, geeft dat volledige genoegen van ze te hebben overwonnen. Verwacht niet, dat uw leven een bed van rozen zal zijn; dan was er trouwens geen aardigheid aan.

In uw werk met de padvindere zult ge dus met teleurstellingen en tegenslagen te kampen hebben. Wees geduldig: meer mensen bederven hun werk en hun carrière door gebrek aan geduld dan door drank of andere ondeugden. Ge zult geduldig moeten zijn als er irriterende kritiek geleverd wordt of als U aan administratieve verplichtingen herinnerd wordt, maar uw beloning komt. De voldoening die men voelt als men met zelf-verloochening tracht zijn plicht te doen en als men eigenschappen in de jongen heeft ontwikkeld die hem een betere kans in het leven geven, schenkt een beloning die moeilijk kan worden beschreven. Het feit, dat er gewerkt is om het kwaad, dat bij voortzetting onze jeugd bedreigt, in te tomen, geeft de mens de bevrediging, dat hij in ieder geval iets, hoe bescheiden ook, voor zijn land heeft gedaan.

Dit is de geest waarin allen, die in de Padvinderebeweging werkzaam zijn, hun arbeid verrichten. Aan dit leger van vrijwillige werkers komt de eer toe, welke de Beweging wordt toegekend en aan hen is de wonderbaarlijke verbreiding van de Beweging te danken. Tevens is dit een merkwaardig bewijs van de prachtige vaderlandslievende geest die bij de meeste volkeren, hoewel misschien weinig opgemerkt, leeft. Deze mensen geven hun tijd en krachten, en in vele gevallen ook hun geld, aan het werk om de jeugd van hun land te vormen, zonder enige gedachte aan beloning of lof voor wat ze doen. Zij doen het uit liefde voor hun land en hun medemens.

Leden van het Padvindersgezin: Voortrekker, Verkenner en Welp.

DE JONGEN

Voor het welslagen van het werken met jongens, moet men in de eerste plaats iets weten over de jongen in het algemeen en over deze jongen in het bijzonder.

Dr. Saleeby zei onlangs in een lezing voor de Ethical Society in Londen: "Een goed onderwijzer moet allereerst op de hoogte zijn van de jongensgaard. De jongen of het meisje is niet een kleine uitgave van een man of een vrouw, geen stuk blanco papier waarop de onderwijzer kan schrijven, doch ieder kind heeft zijn eigen weetgierigheid, zijn onervarenheid, een normale geheimzinnige gemoedsgesteldheid welke met veel tact moeten worden geholpen, aangemoedigd en gevormd, gewijzigd of zelfs onderdrukt". Het is nuttig U te herinneren voor zover dit mogelijk is, wat uw ideeën waren toen ge zelf een jongen was; U kunt de gevoelens en verlangens der jongens veel beter begrijpen. Met de volgende eigenschappen moet worden rekening gehouden:

Humor. Men moet eraan denken, dat een jongen van nature vol humor zit; die humor kan dan wat aan de oppervlakkige of vulgaire kant zijn, doch hij zal altijd een grap waarderen en de humoristische zijde van iets zien. Dit geeft aan het werk onder jongens direct iets prettigs en vrolijks; als hij aan de vrolijkheid deelneemt, is de leider de opgewekte metgezel in plaats van de opzichter.

Moed. Over het algemeen kan een jongen wel wat durf opbrengen. Van nature is hij geen mopperaar, hoewel hij later, als zijn zelfrespect getaand is en hij veel in gezelschap van "kanke-raars" is geweest, er wel een kan worden.

Vertrouwen. Een jongen heeft in de regel een volmaakt vertrouwen in zijn eigen krachten. Daarom heeft hij er het land aan als een kind behandeld te worden en voorgekauwd te krijgen wat en hoe hij iets moet doen. Hij wil het liever zelf proberen, ook al maakt hij fouten; juist door het

maken van fouten krijgt hij ervaring en wordt zijn karakter gevormd.

Scherpzinnigheid. Een jongen is meestal zo scherp als een naald. Het is niet moeilijk hem te leren goed op te merken en gevolgtrekkingen te maken.

Sensatie. De stadsjongen is in 't algemeen door de opwindingen van de stad onrustiger en veranderlijker dan de jongen van het platteland. Hij geniet van sensatie zoals een brand, een straatgevecht enz. Als hij een paar maanden ergens werkt, wil hij weer veranderen.

Weerklank. Als een jongen iemand vindt die belang in hem stelt, reageert hij snel en zal hij gemakkelijk te leiden zijn. Daarom kan zijn heldenverering voor de leider een belangrijke hulp zijn.

Trouw. Dit is een eigenschap in het jongens karakter, die ons steeds hoopvol kan doen zijn. Jongens zijn gewoonlijk trouwe vrienden van elkaar, en vriendelijkheid ligt hen van nature. Dit is een plicht die de jongen begrijpt. Uiterlijk moge hij zelfzuchtig lijken, maar eigenlijk wil hij anderen graag helpen. Hier vindt de Padvindersbeweging dus een vruchtbare bodem.

Als men deze kenmerken van de jongen in aanmerking neemt en ze goed overdenkt, is men veel beter in staat zijn vorming door het Spel van Verkennen te doen aansluiten op zijn natuurlijke neigingen. Een dergelijke bewustmaking is in de eerste plaats onmisbaar om te slagen. Gedurende de afgelopen week had ik het genoegen in verschillende districten drie jongens te ontmoeten, die, naar men mij vertelde, onverbeterlijke schooiertjes waren geweest voor ze onder de invloed van de Padvindersbeweging kwamen. In elk dezer gevallen was de leider erin geslaagd hun goede eigenschappen, die onder de slechte verborgen lagen, te ontdekken. De leiders hadden hiervan gebruik gemaakt en de jongens werk gegeven dat hun qua temperament goed lag; nu zijn het drie kranige jongens, die uitstekend werk doen en geheel zijn veranderd. Alleen reeds voor deze drie gevallen was het bestaan van die troepen gerechtvaardigd.

In het maandblad "Teachers' World" schrijft Mr. Casson: "Oordelende naar mijn eigen ervaring zou ik willen zeggen, dat ik bedenk, dat de jongen wanneer hij zich aansluit, direct met het Spel van Verkennen wenst te beginnen; bederf zijn geestdrift dus niet, door hem in het begin te veel uitleggingen te geven. Laat hem meedoen aan spelen en padvinders-bezigheden en geef hem de elementaire bijzonderheden beetje bij beetje gedurende de volgende bijeenkomsten.

jongens een eigen wereldje hebben, een wereldje dat ze voor zichzelf scheppen. En de onderwijzer noch de lessen hebben tot dit wereldje toegang. Het heeft zijn eigen voorvallen en maatstaven, zedewetten, gebabbel en openbare mening.

"Ondanks- ouders en onderwijzers blijven de jongens trouw aan hun eigen wereldje. Ze gehoorzamen zijn wetten, hoewel deze geheel verschillend zijn van die welke thuis of op school gelden. Ze lijden liever, in handen van niet-begrijpende volwassenen, als martelaren dan dat ze ontrouw aan hun eigen wetten zouden worden.

"Zo eist de onderwijzer stilte, veiligheid, decorum. Hun wetten gaan juist in tegenovergestelde richting, dus: lawaai, wagen en sensatie.

"Vermaak, vechten en voedsel! Dit zijn de drie onmisbare elementen van de jongenswereld. Ze zijn fundamenteel en in deze dingen, die niets met onderwijzers of schoolboeken te maken hebben, is het hun ernst.

"Volgens de openbare mening in Jongensland is het een ellendige verkwisting van tijd en daglicht om vier uren per dag binnenshuis aan een lessenaar te zitten. Heeft iemand ooit een jongen gekend, een gezonde normale jongen, die zijn vader een lessenaar cadeau vroeg? Of die, terwijl hij buiten aan het spelen en ra-votten was, zijn moeder kwam vragen of hij in de huiskamer mocht gaan zitten?

"Zeker niet. Een jongen is geen lessenaar-dier, geen zit-dier. Hij is geen pacifist en hij gelooft niet in veiligheid-voor-alles; hij is geen boekenwurm en geen filosoof.

"Hij is een jongen — God zegene hem — boordevol pret en vechtlust en met veel honger, vol durf en ondeugende streken en lawaai en sensatie. Is dit niet het geval, dan is hij niet normaal. "Laat de strijd tussen de code der jongens en die der onderwijzers maar voortduren. Evenals in het verleden zullen de jongens ook in de toekomst winnen. Sommigen zullen zich overgeven en een studiebeurs krijgen, doch de overgrote meerderheid zal volharden in opstandigheid en opgroeien tot de bekwaamste en edelste mannen van het land.

"Is het niet zo dat Edison, de uitvinder van een duizend patenten, door zijn onderwijzer naar huis gestuurd werd omdat hij "te stom was om iets te leren"?

"Is het niet waar dat Newton en Darwin, stichters van een wetenschappelijke methode, door hun schoolmeesters werden beschouwd als stommelingen?

"Zijn er niet honderden andere voorbeelden, dat de domkop van, de klas later een nuttig en eminent mens werd? En bewijst dit niet, dat onze tegenwoordige methoden niet in staat zijn de aanleg van de jongens te ontwikkelen?

"Is het niet mogelijk jongens als jongens te behandelen? Kunnen we grammatica, geschiedenis, aardrijkskunde en rekenkunde niet aanpassen aan de vereisten van dat jongenswereldje? Kunnen we

onze wijsheid van volwassenen niet vertolken in de taal der jongens?

"Is het ten slotte niet het goed recht van de jongen dat hij zijn eigen code van rechtvaardigheid, prestaties en avontuur handhaaft?

"Stelt hij actie niet vóór leren, zoals zijn wezen hem dit voorvoorschrijft? Is hij inderdaad niet een verbazingwekkende kleine werker, die op zijn eigen houtje dingen onderneemt bij gebrek aan verstandige leiding?

"Zou het niet oneindig meer ter zake zijn, als

de onderwijzers eens een poosje de leerlingen werden teneinde het merkwaardige jongensleven, dat ze nu vergeefs trachten te beperken en te onderdrukken, te bestuderen?

"Waarom tegen de stroom op te roeien als de stroom in de goede richting gaat?

"Is het thans geen tijd onze nutteloze methoden aan te passen en in overeenstemming te brengen met de feiten? Waarom zouden we terneergeslagen blijven zeggen: "Jongens zijn maar jongens", in plaats van ons te verheugen in de merkwaardige energie, de moed en het initiatief der jongens? En welke taak kan een waar onderwijzer edeler en sympathieker zijn, dan de wilde krachten der jongensnatuur te leiden in de banen van maatschappelijk dienen?"

Omgeving en Verleiding

Zoals ik reeds heb gezegd moet U in de eerste plaats de jongen kennen en dan in de tweede plaats zijn huiselijke omstandigheden. Eerst als men zijn omgeving kent kan men bepalen welke invloeden speciaal voor hem van belang zijn.

Wanneer de sympathie en de steun van de ouders verkregen zijn en deze belangstelling hebben voor het werk in de troep en het doel van de Beweging, wordt de taak van de leider veel lichter. Het kan voorkomen, dat er van het gezinsleven een slechte invloed uitgaat, welke dient te worden bestreden. Dan zijn er nog andere verleidingen, waarmede de leider rekening heeft te houden. Indien hij deze tijdig onder de ogen ziet, kan hij waarschijnlijk zijn werkwijze zo regelen, dat ze geen vat op de jongens hebben; op deze wijze wordt hun karakter in de goede richting ontwikkeld.

Eén der sterkste verleidingen is de bioscoop en thans ook het medium televisie. Films hebben ongetwijfeld voor jongens een sterke aantrekkingskracht en sommige mensen kwellen voortdurend hun hersenen hoe hieraan een eind gemaakt kan worden. Doch de bioscoop is één van de dingen waaraan men, zelfs al ware het wenselijk,

geen eind kan maken. De vraag is echter eerder, hoe men de film voor goede doeleinden kan aanwenden. Volgens het beginsel van eerst met de moeilijkheid meegaan en ze daarna in de goede richting te dringen, moeten we eerst trachten na te gaan, wat er in de film van waarde is, wat ermede te bereiken valt, om ze daarna te benutten voor de vorming van de jongen. Ongetwijfeld kan de film een machtig instrument zijn voor het overbrengen van slechte suggesties, maar door een behoorlijke censuur tracht men dit zoveel mogelijk te voorkomen. De film kan inderdaad een macht ten kwade, doch ook ten goede zijn. Er zijn uitstekende films van natuuropnamen, die het kind een veel beter begrip van de natuurprocessen geven dan zijn eigen waarnemingen en zeker dan welk aantal lessen ook kunnen bereiken. Geschiedenis kan door aanschouwing worden onderwezen. Dan zijn er films van het pathetische, heroïsche genre of films vol humor, of films die hetgeen slecht is als verachtelijk of belachelijk voorstellen. Ongetwijfeld kan, waar de kinderen zelf zo'n grote belangstelling hebben voor de bioscoop, door dergelijk aanschouwelijk onderricht veel worden bereikt. De school heeft het gebruik van films reeds voor haar eigen doeleinden aangewend. Wij kunnen dat niet tot die omvang doen, maar de film moet ons aansporen ons Spel van Verkennen zo aantrekkelijk te maken, dat we de concurrentie van andere attracties niet behoeven te vrezen. Het voor de gezondheid zo schadelijke roken door jongeren, het gokken met alle daaraan verbonden oneerlijkheden, drinken, het rondflaneren met meisjes, onreinheid, enz., dit alles kan slechts worden bestreden door de leider, die de dagelijkse omgeving van zijn jongens kent. Men bereikt niets door verbieden of straffen, doch wel door er iets voor in de plaats te stellen, dat minstens even aantrekkelijk is, en een goede invloed heeft.

Jeugdmisdaad is de jongen van nature niet ingeboren, maar wordt hoofdzakelijk veroorzaakt door zijn avontuurlijke geest, zijn onervarenheid of zijn gebrek aan tucht, overeenkomstig de aard van het individu.

Liegen is eveneens een fout die men vaak bij jongens aantreft en men vindt het, helaas, over de gehele wereld, bij onbeschaafde stammen zowel als in beschaafde landen. Het spreken van de waarheid en, hierdoor, de verheffing van de mens tot een betrouwbaar iemand, is van groot belang voor het karakter van het individu en het volk. Daarom is het onze plicht alles te doen wat we kunnen om bij de jongens het eergevoel en de waarheidszin te ontwikkelen.

Troephuis en Kamp

Het beste tegenwicht voor een slechte omgeving is natuurlijk het scheppen van een goede en men kan dit het best doen door het troephuis en het kamp.

Met troephuis bedoel ik niet een ruimte waar een half uur per week geoefend of aan gymnastische oefeningen gedaan wordt — hetgeen zo vaak het streven blijkt te zijn van mensen die met jongens te maken hebben — doch een ruimte, die van de jongens zelf is, al is het slechts een kelder of een zolder. Een ruimte waar ze, indien gewenst, iedere avond kunnen komen en waar ze bezigheid, recreatie en een prettige sfeer vinden. Indien een leider slechts dit kan bereiken, heeft hij een goed werk gedaan door enige van zijn jongens een goede omgeving te verschaffen, waardoor ze worden weggehouden van slechte invloeden die wellicht hun karakter zouden vergiften. Dan is het kamp (en dit moet zo vaak mogelijk worden gehouden) een tweede en nog machtiger tegenwicht dan het troephuis. De vrije opwekkende sfeer en de kameraadschap van het kampleven, in het vrije veld en rond het kampvuur kweken de beste geest onder de jongens en geven de leider de beste kansen om vat op zijn jongens te krijgen en hen door zijn persoonlijkheid te beïnvloeden.

Hoe de jongens aan te trekken

Een leider die tracht jongens aan te trekken om hen onder goede invloed te brengen, is als een visser die vis wil vangen. Als een visser aas kiest uit voedsel waarvan hij zelf het meest houdt, zal hij niet vele vissen vangen; zeker niet de schuwe, moedige soort vis. Als aas gebruikt hij voedsel dat de vis lekker vindt. Zo is het ook met jongens; als U tegen hen preekt over verheven onderwerpen, vangt U ze niet. Opgelegde braafheid zal de pittigste onder hen afschrikken en die moeten we juist hebben. De enige weg is hun iets te bieden dat hen werkelijk aantrekt en interesseert.

Wat de leider doet, zullen zijn jongens doen. De leider weerspiegelt zich in zijn verkenners. Zij nemen zijn zelfopoffering en gemeenschapszin over, alleen reeds door het voorbeeld.

En ik geloof dat het Verkennen dit doet. Om vat op de jongens te krijgen, moet U hun vriend zijn; maar gebruik geen geforceerde middelen om dit te bereiken want eerst moet U hun de gelegenheid geven hun verlegenheid te overwinnen. Mr. F. D. How, schrijver van de Book of the Child, geeft het

volgend voorbeeld:

"Een man wiens weg hem dagelijks voerde door een vuile straat, zag een jongetje met een smerig gezicht en slecht ontwikkelde ledematen spelen met een bananenschil in de goot. De man knikte hem vriendelijk toe en de jongen deinsde angstig achteruit. De volgende dag knikte de man weer. De jongen had overwogen dat hij niet bang behoefde te zijn en spuwde naar de man. De volgende dag staarde hij hem alleen maar aan. De dag daarna riep hij "hei!" terwijl de man passeerde. Daarna glimlachte het kereltje als antwoord op de begroeting die hij verwachtte. Tenslotte stond het jochie op de man te wachten en greep met zijn vuil knuistje diens hand. Het was een troosteloos straatje, maar in het leven van de man werd het één van de zonnigste plekjes.

Energiek buitenleven is de sleutel tot de padvindere geest.

HET VERKENNEN

Het VERKENNEN is een spel voor jongens onder leiding van jongens, waarbij oudere broeders een gezonde omgeving kunnen scheppen voor hun jongere broers, waarin deze worden opgewekt tot gezonde bezigheden, welke hen helpen goede burgers te worden.

Zijn grootste aantrekkelijkheid is natuurstudie en buitenleven. Het is ingesteld op het individu, niet op de massa. Het ontwikkelt verstandelijke zowel als zuiver lichamelijke of zuiver morele eigenschappen.

In het begin trachtte het zulks te doen; thans weten we door ervaring dat, indien het Spel van Verkennen behoorlijk wordt toegepast, het die resultaten bereikt.

James E. Russell van het Teachers College, Columbia Universiteit, New York schrijft:

"Het programma van de Padvinderebeweging is mannenwerk teruggebracht op jongensformaat. Het spreekt tot de jongen niet alleen omdat hij een jongen is maar omdat hij een man in wording is ... Dit programma vergt van de jongen niets dat de man niet doet, maar stap voor stap voert het hem van de plaats waar hij is naar de plaats waar hij zou willen zijn. "Niet het werkrooster is het meest

treffende in het Verkennen, maar de werkmethode. Als systeem om de jongens er toe te leiden het goede te doen en hun goede gewoonten in te prenten is het bijna ideaal. Al doende komen twee dingen naar voren: Ie. gewoonten worden gevormd, 2e er is gelegenheid voor initiatief, zelfbeheersing, zelfvertrouwen en zelfbestuur.

"Voor de ontwikkeling van het initiatief is de Padvinderebeweging niet slechts afhankelijk van haar werkprogramma voor de jongen, maar op een merkwaardige wijze benut ze ook haar bestuursapparaat. In haar organisatievorm is er ruimschoots gelegenheid vrij te blijven van verstarung. Men ziet dit in de patrouille en in de troep. De jongens leren in teams samen te werken; ze leren samen te werken voor een gemeenschappelijk doel. Dit is democratie . . .

"Door padvindere aan te moedigen goede daden te doen in een gezonde opgewekte geest en niet schijnheilig met de bijgedachte aan een beloning, als eerste stap en bij verdere ontwikkeling diensten te verrichten voor de gemeenschap, kunt U meer voor hen doen dan door hun vaardigheid, hun gevoel voor tucht en hun kennis te ontwikkelen, omdat U hun leert niet hoe in hun levensonderhoud te voorzien doch hoe te leven."

Het Verkennen is eenvoudig

Voor iemand buiten de Beweging moet het Spel van Verkennen op het eerste gezicht zeer ingewikkeld schijnen en menigeen wordt misschien afgeschrikt leider te worden door de gedachte, dat hij een enorm aantal dingen moet kennen teneinde deze aan de jongens te leren. Maar dit behoeft zo niet te zijn, als men slechts het volgende in 't oog houdt:

1. Het doel van de Padvinderebeweging is eenvoudig.
2. De leider animeert de jongen zelf te leren door hem te wijzen op bezigheden die hem aantrekken en die hij, door ervaring, goed leert doen (zie Het Verkennen voor Jongens).
3. De leider werkt door bemiddeling van zijn patrouilleleiders.

Het doel van de Padvinderebeweging

Het doel van de Padvinderebeweging is het peil te verbeteren van de komende generatie, vooral wat betreft karakter en gezondheid; zelftucht te vervangen door bereidheid iets voor de gemeenschap over te hebben, de jongens individueel zowel moreel en fysiek vaardig te maken met het doel deze vaardigheid te gebruiken in dienst van de medemens.

Men heeft het begrip "burgerschap" omschreven als "actieve loyaliteit tegenover de gemeenschap". In een vrij land is het gemakkelijk en niet ongebruikelijk zich als een goed burger te beschouwen als men de wetten naleeft, zijn werk doet en zijn keuze bepaalt in de politiek, de sport of andere

activiteiten en het maar aan anderen overlaat zich druk te maken over het welzijn van het land. Dit is een passief burgerschap, maar passief zijn is niet voldoende om in de wereld de beginselen van vrijheid, rechtvaardigheid en eer hoog te houden. Hiervoor is actief burgerschap nodig.

De vier onderdelen van de padvinderstraining

Voor het ten uitvoer brengen van de oefening in actief burgerschap stellen we de volgende vier onderdelen, die onmisbaar zijn voor het vormen van goede burgers en deze vorming moet van binnen uit en niet van buitenaf geschieden.

Karakter te vormen door: het patrouille-systeem, de Padvinderswet, buitenleven, verantwoordelijkheid van de patrouilleleider, team-spen en de vindingrijkheid welke het kamperen eist. Dit houdt in het besef van God de Schepper door Zijn werken; de waardering van de schoonheid der natuur en de liefde voor planten en dieren waarmede het buitenleven de jongens vertrouwd maakt.

Gezondheid en kracht door spelen, oefeningen en kennis van persoonlijke hygiëne en dieet.

Vaardigheid mede door activiteiten binnenshuis maar meer in het bijzonder door pionieren, bruggenbouw, gebruiksvoorwerpen in het kamp, zelf-expressie door tekenen, versieren, ontwerpen enz. Dit alles leidt tot goed vakmanschap.

Anderen dienen. Het in praktijk brengen van de godsdienstige overtuiging door "goede daden", die kunnen bestaan zowel uit kleine hulpverlening als belangrijker diensten voor de gemeenschap, reddingswerk enz.

Bijzonderheden over deze vier onderdelen vindt men in de Analyse van het Werkplan en in deel II van dit boek.

Activiteiten van het Spel van Verkennen

Met "Verkennen" wordt bedoeld het werk en de eigenschappen van pioniers, ontdekkers, jagers, piloten, kolonisten. In de vorm van spelen en andere activiteiten geven we de jongens een begrip van hun grond-eigenschappen, op een wijze die spreekt tot hun wensen en instincten en die tevens opvoedend is. Van het standpunt van de jongen gezien, is de patrouille een groep makkers en dus hun natuurlijke organisatie hetzij voor spelen, katekwaad of rondslechteren; ze dragen een vlotte uniform en het Spel spreekt tot hun verbeelding en gevoel voor romantiek; ze worden betrokken in een actief leven in de open lucht. Voor de ouders is het belangrijk, dat het Spel van Verkennen hun kinderen gezondheid en ontwikkeling verschaft; het leert wilskracht, vindingrijkheid en vaardigheid; het brengt tucht, moed, ridderlijkheid en gemeenschapsgevoel bij. In het kort: het vormt het karakter hetgeen belangrijker is dan wat ook voor

een jongen om zijn weg door het leven te vinden. De Padvindersbeweging trekt de jongens aan van alle standen, armen en rijken, en houdt zich zelfs bezig met lichamelijk ge-brekkigen, doofstommen en blinden. Hun verlangen om te leren wordt opgewekt. Met hun begrippen wordt rekening gehouden en zij worden aangespoord zichzelf te vormen in plaats van te worden geïnstrueerd. Het Spel van Verkennen legt een goede grondslag voor technische vorming door middel van de insignes voor allerlei vaardigheden en de insignes Verkenner Tweede- en Eerste klas, welke bewijzen dat de jongen een zekere vaardigheid heeft bereikt in zwemmen, pionieren, koken, primitief kamperen en andere mannelijke vaardig-
Aan het Spel van Verkennen kunnen mannen met jongensgeest en jongens samen op avontuur gaan als oudere en jongere broers; het schenkt hun gezondheid en geluk, vaardigheid en hulpvaardigheid.

Aan het spel van verkennen kunnen mannen met een jongensgeesten jongens samen op avontuur gaan als oudere en jongere broer, het schenkt hen gezondheid, gelukvaardigheden en hulpvaardigheid.

Er worden zoveel mogelijkheden geboden om een insigne te verdienen waarvoor een elementaire kennis wordt vereist, om jongens van elke soort aan te moedigen iets ter hand te nemen en de waakzame leider zal zodoende de bijzondere aanleg van een jongen ontdekken en hem aansporen zich te ontwikkelen. Dit is de beste wijze om zijn persoonlijke karakter te vormen en hem bewust te doen worden in welke richting hij zijn beroep moet kiezen. Ook leren we de jongens te zorgen voor hun lichamelijke ontwikkeling en hun gezondheid; we vertrouwen op zijn eergevoel en verwachten dat hij dagelijks een goede daad doet.

Daar de leider de jongensgeest begrijpt en de dingen kan zien van het standpunt van de jongens, kan hij, als hij fantasie heeft nieuwe activiteiten verzinnen met veel variatie, want de jongens houden

ANALYSE VAN en HET WERKPLAN:	
KARAKTER EIGENSCHAPPEN: Sportiviteit Eerbied voor de rechten van anderen Tucht Leiderschap Verantwoordelijkheid Moreel Eergevoel Ridderlijkheid Zelfvertrouwen Moed Vermogen te genieten Hoger plan van denken Godsdienst Eerbied Zelfrespect Trouw	AAN TE KWEKEN DOOR: Patrouillewerk Teamspelen Troepraad, Eraad Padvinderswet en -belofte Padvinders-activiteiten Liefde voor de natuur Natuurstudie Astronomie Goed zijn voor dieren Anderen dienen
2. GEZONDHEID EN KRACHT Gezondheid Kracht	AAN TE KWEKEN DOOR: Verantwoordelijkheid voor eigen gezondheid Hygiëne Matigheid Zelfbeheersing Kamperen Lichamelijke ontwikkeling Spelen Zwemmen Zwerftochten Klimmen en andere natuurlijke bezigheden
3. VAARDIGHEID Technische vaardigheid Vindingrijkheid Intellectueel Opmerkingsvermogen Deductievermogen	AAN TE KWEKEN DOOR: Zelfexpressie Technische handigheid in het Verkennen Gebruiksvoorwerpen in het kamp Pionieren Vaardigheidsinsignes Liefhebberijen Buitenleven Spoorzoeken
4. ANDEREN DIENEN Onzelfzuchtigheid Gemeenschapszin Vaderlandsliefde Dienen van de gemeenschap Dienen van God	AAN TE KWEKEN DOOR: Padvinderswet en Belofte Goede daden Eerste hulp Reddingswerk en andere openbare diensten voor het gerief en de veiligheid van de samenleving

van afwisseling. Als in een theater een stuk niet trekt, vervangt men het door een ander. Dit is ook van toepassing op het troep-programma. Het verzinnen van nieuwe bezigheden heeft geen grote kosten of veel materiaal te vergen. Wél vergt het verbeeldingskracht en men dient van de fantasie der jongens gebruik te maken bij het beramen van de uitvoering.

Luister ook naar wat de jongens zeggen en opmerken; vele leiders luisteren niet voldoende naar de meningen van hun jongens en missen hierdoor een belangrijke kans om programma's te ontwerpen die hen interesseren.

Hetzelfde geldt voor de zittingen van de troepraad. Spreek zelf niet te veel en luister naar wat de jongens zeggen; vaak is het nodig om jongens, die zich niet gemakkelijk uitdrukken, wat te helpen zonder de schijn te wekken, dat men het woord overneemt. Als U de ouders bezoekt, moet U niet zozeer trachten hen te overtuigen van de waarde van de Padvinderebeweging, dan wel proberen te vernemen wat hun opvattingen zijn over de opvoeding van de jongen en wat zij van de troep verwachten of in welk opzicht ze vinden dat deze tekort schiet.

In het algemeen moet U dus niet teveel nadruk leggen op de bezigheden welke zij naar uw mening behoren te waarderen; tracht te weten te komen wat zij belangrijk vinden en ga na in hoeverre U hen tegemoet kunt komen, zolang dit natuurlijk in het belang van de jongens is.

Als er in een troep veel gelachen wordt en als de troep veel succes heeft bij wedstrijden en nieuwe activiteiten, zullen de jongens de troep niet uit verveling verlaten.

De Padvinderegeest

Alles draait om de geest van de Beweging en de sleutel tot deze geest is de romantiek van het buitenleven en vertrouwd zijn met de natuur.

Is er een jongen, of een volwassen man, die zelfs in deze materialistische tijden ongevoelig is voor de roepstem van de natuur en het vrije veld?

Misschien is het een primitief instinct maar in elk geval is het aanwezig. Met deze sleutel kunnen we een grote deur ontsluiten, al was het alleen maar om frisse lucht en de zonneschijn te brengen in levens, die anders grauw zouden zijn. Maar meestal is het resultaat belangrijker.

De helden van de wildernis, de ontdekkers en kolonisten, de zwervers van de zeeën en de vliegers in de wolken zijn voor de jongens als de Rattenvanger van Hameln. Waar zij voorgaan willen de jongens volgen en zij zullen dansen op zijn fluitspel als hij het wijsje speelt van durf en kloekheid, van avontuur en doorzetting, van bekwaamheid en vaardigheid, van opgewekte zelfopoffering voor anderen.

26

In het Spel van Verkennen voelt de jongen zich verwant aan de Indiaan, de pionier en de kolonist.

Dit spreekt tot het hart van elke jongen.

Zie die jongen daar door de straat lopen; zijn blik is gericht op iets dat ver van hier is. Kijken zijn ogen naar de verre einder van een prairie of over een woelige wijde zee? In ieder geval niet naar iets dat hier is. U hoeft me niets te vertellen!

Hebt U nooit de buffels zien trekken over de Gooise heide? Of de rook gezien uit de Sioux wigwams in de duinen? Ik heb dit al vele jaren aanschouwd.

In het Spel van Verkennen heeft de jongen nu de kans zich van een pioniersuitrusting te voorzien als één van de grote Broederschap van het buitenspoor. Hij kan spoortekens lezen, hij kan seinen, hij kan een vuur aanleggen en een hut bouwen en zijn eten koken. Hij kan vele dingen doen die nodig zijn in het pioniers- en kampleven.

Zijn éénheid is de natuurlijke groep met één van de jongens als leider. Hij kan één van de kudde zijn, maar hij heeft zijn eigen entiteit. Door hetbuitenleven leert hij levensvreugde kennen. Dan is er verder de geestelijke kant. Door kleine teugjes natuurleven, ingezogen op zwerftochten, wordt de kleine ziel wakker en kijkt om zich heen.

Het buiten-zijn is de school voor het leren opmerken en beseffen van de wonderen van het wonderlijke heelal. Het stelt de geest ontvankelijk voor het waarderen van schoonheid die dagelijks te aanschouwen is. Het onthult voor de stads jongen, dat er boven de schoorstenen nog sterren staan, dat de wolken in de zonsondergang veel prachtiger gloeien dan de neonlichten van zijn bioscoop. Het waarnemen van de natuur brengt de begrippen van oneindigheid, het historische en het microscopische tegen een harmonische achtergrond als deel van het werk van de Grote Schepper. En sexe en voortplanting vallen binnen dit harmonische geheel. Het Verkennen is een Spel dat zelfs het rasechte "schoffie" tot hogere gedachten en vertrouwen in God kan brengen; en, samen met de taak van een padvinder om iedere dag een goede daad te verrichten, legt het de grondslag van plicht tegenover God en de naaste, waarop ouders en geestelijken gemakkelijk verder kunnen bouwen voor het geloof dat gewenst wordt.

Het gaat om de geest van binnen, niet om het vernis van buiten. In iedere jongen is die geest aanwezig als U vat op hem kunt krijgen, maar die geest moet worden ontdekt en aan de dag gebracht. De

Padvindersbelofte zegt, dat de verkenner op zijn eer belooft ernstig te zullen trachten zijn plicht te doen tegenover God en zijn land, iedereen te helpen waar hij kan en de Padvinderswet te gehoorzamen. De Padvinderswet is de tucht die het geheel tezamen bindt. Het woordje "niet" komt er niet in voor en ze is eer een gids bij al zijn daden dan een onderdrukking van zijn tekortkomingen. Ze zegt eenvoudig, wat er van een verkenner verwacht wordt.

Het patrouillesysteem

Het patrouillesysteem onderscheidt de Padvindersbeweging van alle andere organisaties en waar dit systeem op de juiste wijze wordt toegepast, moet het tot succes leiden.

Het indelen van de jongens in patrouilles van zes tot acht en het oefenen van deze patrouilles als afzonderlijke eenheden elk onder een verantwoordelijk leider, is de grondslag van een goede troep. De patrouille is de éénheid in het Verkennen, bij het werk of het spel, altijd, bij alle activiteiten.

Een zeer belangrijk middel tot karaktervorming is het geven van verantwoordelijkheid aan het individu. Dit middel wordt toegepast door de aanstelling van een patrouilleleider, die verantwoordelijk is voor zijn patrouille. Het is zijn taak alles uit zijn jongens te halen wat er in zit. Dit lijkt zeer moeilijk, maar in de praktijk werkt het. Door wedstrijd en wedstrijden tussen de patrouilles kweekt men de patrouille geest, waardoor de jongens worden aangespoord tot correctheid en vaardigheid. Elke jongen in de patrouille beseft, dat hij zelf een verantwoordelijke eenheid is en dat de eer van zijn patrouille in zekere mate van zijn medewerking afhankelijk is.

De troepraad en ereraad

Met de raad van patrouilleleiders bespreekt de leider alle troep-aangelegenheden. Deze instelling is een belangrijk onderdeel van het patrouillesysteem. Ze ontwikkelt bij de jongens zelfrespect, idealen van vrijheid tezamen met een gevoel van verantwoordelijkheid en eerbied voor gezag. Ze leert hun hoe besprekingen op de juiste wijze moeten worden gevoerd onder leiding van een voorzitter en ook dit is van grote waarde voor hen als toekomstige burgers. Het is mogelijk ook de assistent-patrouilleleiders in de troepraad op te nemen.

De waarde van het patrouillesysteem

Het is van groot belang dat de leider de buitengewone waarde van het patrouillesysteem inziet. Het is onmisbaar voor de voortdurende vitaliteit en het welslagen van de troep. Het ontlast hem van veel werk.

Doch in de eerste plaats: De patrouille is de karakter-school voor het individu. Het geeft de

patrouilleleider de gelegenheid om te leren verantwoordelijk te zijn en zijn leidersgaven te ontwikkelen. Het leert de verkenners hun eigen belangen aan die van de groep ondergeschikt te maken, dus zelfbeheersing in de sfeer van samenwerking en goede kameraadschap. Maar men moet dan ook inderdaad verantwoordelijkheid delegeren. Doet men dit slechts gedeeltelijk dan zijn ook de resultaten naar rato. Dus ook de leider, die veel tijd heeft en geen behoefte heeft te worden ontlast, moet zijn patrouilleleiders zoveel mogelijk verantwoordelijkheid geven, daar het karaktervormende element in de eerste plaats komt. Men moet dus het patrouillesysteem niet alleen met de mond belijden maar het durven toepassen. Slechts door praktische ervaring leren de patrouilleleiders leiding te geven. Hoe meer de leider hun te doen geeft, des te beter zullen zij reageren en winnen aan kracht van karakter.

Het uniform

Vaak heb ik gezegd: het kan me niet schelen of een verkenner de uniform draagt of niet, als hij maar met hart en ziel er bij is en de Padvinderswet naleeft. Maar elke verkenner zal de uniform willen dragen als hij er een kan kopen.

Ook de leiders en commissarissen zijn niet verplicht de uniform te dragen als ze dit niet wensen. Maar ze moeten in hun positie eerder aan anderen denken dan aan zichzelf.

Zelf trek ik de uniform aan, al heb ik maar een patrouille te inspecteren, omdat ik weet dat het gunstig is voor de sfeer en dat het de band versterkt. De jongens hebben meer respect voor hun uniform als ze zien, dat ook een volwassene zich niet schaamt haar te dragen; het verhoogt hun zelfrespect op deze wijze te zien, dat zij voor "vol" worden aangezien door mannen, die het van belang achten met hen in één Broederschap verenigd te zijn.

Het correct dragen van de uniform tot in bijzonderheden lijkt niet zo belangrijk, maar het geeft toch grote waarde. Het publiek beoordeelt de Beweging naar wat het ziet. Voorts is het opvolgen van de uniformvoorschriften een bewijs, dat men zich vrijwillig aan de tucht en de leiding van de Beweging wil en kan onderwerpen. Ook hier is het voorbeeld van groot belang. Een slordig geklede leider heeft meestal een slordig geklede troep. Uw correctheid en goede smaak zullen door de jongens worden nagevolgd.

De beste vorderingen worden gemaakt in die troepen, waar aan de patrouilleleiders gezag en verantwoordelijkheid gegeven worden. Dit is het geheim van het welslagen van de padvinderstraining .

Het aandeel van de leider

De principes van de Padvindersbeweging gaan alle in de goede richting. Het is echter de taak van de leider om ze op de juiste wijze toe te passen. Ik wil thans trachten de leider in dit opzicht behulpzaam te zijn, ten eerste door hem te wijzen op het doel van de padvinderstraining en ten tweede door hem wenken te geven betreffende de werkwijze waardoor deze training ten uitvoer kan worden gebracht.

Menige leider zou gaarne willen, dat ik hem alles tot in bijzonderheden zou voorschrijven. Maar dit is onmogelijk omdat hetgeen voor de éne troep of soort jongen geschikt is dit niet zou zijn voor een andere op wellicht nog geen twee kilometer afstand, laat staan voor al die anderen die over de gehele wereld zijn verspreid en onder totaal verschillende omstandigheden werken. Wel kunnen enige algemene wenken worden gegeven en de leiders die deze toepassen kunnen zelf het beste oordelen over de bijzonderheden, die voor hun troepen het meest geschikt zijn.

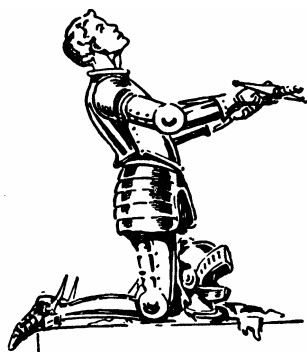
Maar alvorens in bijzonderheden te treden, wil ik nogmaals zeggen: laat U niet afschrikken door de ogenschijnlijke omvang van de taak. Als U het doel maar ziet, zal dit bezwaar verdwijnen. U moet dit maar steeds voor ogen houden en zelf de details uitzoeken om dit doel te bereiken. Het komt er niet op aan of wij onze hoogste idealen bereiken, als deze maar hoog gesteld zijn. Nu en dan kunnen zich moeilijkheden voordoen, die de prachtige mogelijkheden bijna geheel schijnen uit te wissen. Maar het is een troost te bedenken, dat U deze in het algemeen niet in hun juiste verhouding ziet en dat ze verdwijnen als U begint ze te overwinnen. Denk maar aan het negerrijmpje:

Je kijkt langs de rails van de spoorwegbaan En je krabt je kop en je zegt hoe moet dat gaan. Hoe moet die trein nou verder stomen Waar ginds, in de verte, die rails samenkomen.

Maar voort snelde de trein, zodat je wist: Er was geen bezorgdheid bij de machinist. En steeds reed de trein maar veilig door Want de rails kruisten niet en veilig was het spoor.

Zo vaak voor de toekomst vrezen ook wij: Het spoor wordt smal, hoe komen we er voorbij? En als we er zijn dan worden we gewaar: Er is ruimte genoeg en in 't geheel geen gevaar.

VERKENNEN EN BURGERSCHAP
 KARAKTER
 GEZONDHEID EN KRACHT
 VAARDIGHEID
 ANDEREN DIENEN

De erewet van de ridder is nog steeds de erewet van de hedendaagse gentleman.

KARAKTER

"Het WELSLAGEN van een natie is niet zo zeer afhankelijk van de sterkte van haar bewapening als wel van het karakter harer burgers".

"Om in het leven te slagen is karakter van meer belang dan boeken-kennis."

Zowel voor een land als voor het individu is karakter van primair belang. Maar willen de karaktereigenschappen de carrière van een jongen bepalen, dan moeten ze worden ontwikkeld vóór hij het leven in gaat, dus als hij nog jong en ontvankelijk is. Men kan die eigenschappen niet inhameren. De kiem is reeds aanwezig doch moet tot wasdom worden gebracht. Hoe?

Vaak is het karakter het resultaat van omstandigheden en omgeving. Neem twee jongens, tweelingen zo U wilt. Geef hun hetzelfde onderwijs, doch een totaal verschillende omgeving, geheel andere vrienden en een geheel ander tehuis buiten de school. De één heeft een vriendelijke moeder die hem aanspoort, eerlijke, gezonde speel-kameraadjes die hem vertrouwen, enz. De andere jongen echter zwerft door de achterbuurten, heeft een smerig tehuis en gaat om met vuilbekkende, diefachtige, kankerende knapen. Is het waarschijnlijk dat hij later zoveel karakter zal bezitten als zijn tweelingbroer?

Dagelijks worden er duizenden jongens bedorven doordat men hen maar aan hun lot overlaat, zodat ze nietsnutters worden, een ellende voor henzelf en een gevaar voor hun land. Zij zouden gered kunnen worden indien men hun slechts

een goede omgeving gaf in de periode van hun leven, dat ze nog ontvankelijk zijn. Er zijn duizenden anderen, die men niet op zo'n laag niveau mag plaatsen (want er zijn nietsdoeners in alle standen), doch die betere mensen en van meer waarde voor de gemeenschap en tevredener zouden zijn, indien ze ertoe konden worden gebracht op de leeftijd goede karaktereigenschappen te ontwikkelen. Dit is dan het voornaamste doel van de Padvinderstraining: opvoeden, niet instrueren, d.w.z. de jongen aan te sporen zelf te leren, naar zijn eigen verlangen, en wel datgene wat zijn karakter kan vormen.

Troep niet groter dan 32

Een troep moet niet groter zijn dan 32 verkenners. Op grond van eigen ervaring weet ik, dat ik niet meer dan 16 jongens kon hebben als ik hen individueel wilde kennen en oefenen. Ik laat de mogelijkheid open dat anderen tweemaal zo capabel zijn als ik en vandaar het totaal van 32. Sommigen zeggen, dat ze uitstekende troepen hebben van 60, zelfs van 100 jongens en dat deze jongens even goed geoefend zijn als die van de kleinere troepen. Dit verwondert me en ik ben zo vrij hen niet te geloven.

"Waarom zou je je druk maken over individuele training," zeggen ze. Omdat het de enige manier is waarop je kunt opvoeden. Aan elk aantal jongens kunt U instructie geven, wel aan duizend tegelijk als U maar een sterke stem hebt en een pakkende wijze van optreden. Maar dat is geen training, geen opvoeding. En op opvoeding komt het aan bij het vormen van karakters. Indien het individu op de juiste wijze wordt aangespoord zich te ontwikkelen, zal het zich actief inspannen op een wijze die zijn temperament en vermogens het best ligt.

Het heeft niet het minste nut de Padvinderswet te preken of deze als een order aan een massa jongens door te geven; voor ieder type is weer een bijzondere belichting ervan nodig en de ambitie om deze wet na te leven. En hier spelen de persoonlijkheid en de bekwaamheid van de leider een grote rol.

Laten we dus eens enige der morele en verstandelijke karaktereigenschappen nader bekijken en zien hoe de leider de jongen ertoe kan brengen deze door het Spel van Verkennen te ontwikkelen.

Ridderlijkheid en sportiviteit

De erewet van de middeleeuwse ridders is reeds sinds 500 v. Chr.

de grondslag van het gedrag van een gentleman, toen Koning Ar-thur de voorschriften voor zijn Ridders van de Tafelronde opstelde. Hun ridderwet omvatte eergevoel, zelf tucht, hoffelijkheid, moed, onzelfzuchtig besef van plicht en dienen en het zich laten leiden door godsdienst. De voorschriften, zoals deze weer werden openbaar gemaakt in de tijd van Hendrik VII, luiden:

1. Ze mochten hun wapenrusting nooit afdoen dan om 's nachts te rusten.
2. Ze moesten avonturen zoeken, waarin ze eer en roem konden verwerven.
3. Ze moesten armen en zwakken beschermen.
4. Ze moesten hulp verlenen aan een ieder die daarom vroeg in een rechtvaardig geschil.
5. Ze moesten elkander niet beledigen.
6. Ze moesten vechten voor de verdediging en het welzijn van hun land.
7. Ze moesten meer voor de eer werken dan voor eigen voordeel.
8. Ze mochten nooit een belofte breken om welke reden ook.
9. Ze moesten zich offeren voor de eer van hun land.
10. Ze moesten liever eervol sterven dan oneervol vluchten.

De idealen van de ridder en het begrip van sportiviteit is iets waarvoor de jongens open staan; het leert hun gevoel voor rechtvaardigheid, een karaktereigenschap die nodig is om een goed burger te zijn.

De gewoonte om ook het standpunt van een ander te kunnen zien, kan worden aangeleerd door spelen als "vlaggenroof" of "bericht overbrengen".

Gedurende het spel moeten de regels strikt in acht worden genomen, hetgeen zelfbeheersing en een goed humeur van de spelers vergt en na afloop van het spel moeten de spelers elkanders pogingen kunnen waarderen en de verliezers moeten de winnaars spontaan kunnen toejuichen. Let vooral op de geest bij het einde van een spel. Door de stemming aan beide zijden prettig te beïnvloeden, kan de leider sportiviteit in de beste betekenis van het woord aankweken.

Een ander waardevol middel om de jongens te oefenen in fair-zijn is het houden van debatten over onderwerpen die hen interesseren en die geschikt zijn om argumenten van beide kanten uit te lokken. Dit leert hun beseffen, dat elke belangrijke kwestie tenminste twee kanten heeft en dat ze zich niet door de welsprekendheid van een spreker moeten laten meeslepen, voordat ze gehoord hebben wat hij, die het andere standpunt verdedigt, te zeggen heeft om eerst daarna hun eigen mening te bepalen. Daarom is het ook aan te bevelen niet te laten stemmen door het opsteken van handen, doch schriftelijk. Anders

worden de zwakkere broeders niet gedwongen een eigen mening te vormen. Ook het houden van gefingeerde rechtzittingen is zeer leerzaam en vormend voor het karakter. De troep- en ereraad is eveneens een middel tot dit doel en als aan de leden van deze raad werkelijk verantwoordelijkheid gegeven wordt, zal de ernst van hun inzichten en de noodzakelijkheid om goed na te denken hun nog duidelijker worden.

Zo kan de leider, die zijn jongens rechtvaardigheid, onzelfzuchtigheid en plichtsgevoel wil bijbrengen, zijn vindingsrijkheid aanwenden in tal van activiteiten, hetzij binnenshuis of buiten. Van alle onderwerpen is dit wel één van de belangrijkste voor de voorbereiding van jongens te oefenen deel uit te maken van een maatschappij met zelfbestuur. Ik vrees echter deze zeer belangrijke aan-gelegenheid slechts oppervlakkig te hebben kunnen behandelen.

Orde en tucht

In een land dat welvarend wil zijn, moeten orde en tucht heersen, d.w.z. gehoorzaamheid aan het gezag en aan andere ingevingen van plicht. De jongen moet eerst worden opgevoed en aangemoedigd tot zelf tucht en onzelfzuchtigheid. Het voorbeeld is ook hier een goede leermeester; verder leiden het geven van verantwoordelijkheid en het schenken van vertrouwen in deze richting.

Verantwoordelijkheid wordt gegeven door het patrouillesysteem, want de patrouilleleider wordt verantwoordelijk gesteld voor hetgeen er onder zijn jongens omgaat.

Tucht wordt niet verkregen door een kind te straffen voor een slechte gewoonte doch door er een betere bezigheid voor in de plaats te stellen, die zijn aandacht in beslag neemt, waardoor hij geleidelijk de oude gewoonte vergeet en opgeeft. De leider moet van zijn verkenners orde en tucht vergen en een snel en strikt gehoorzamen in kleine bijzonderheden. Wel is het goed hun zo nu en dan de gelegenheid te geven om eens "stoom af te blazen".

Eergevoel

De Padvinderswet is de grondslag, waarop de gehele padvinderstraining rust. De diverse artikelen moeten worden verklaard en duidelijk gemaakt door praktische en eenvoudige voorbeelden van de toepassing in het dagelijks leven. Er is geen beter onderricht dan het voorbeeld. Als de leider zelf klaarblijkelijk in al zijn doen en laten de Padvinderswet naleeft, zullen de jongens zijn voorbeeldvolgen.

Dit voorbeeld is nog sprekender indien de leider, als zijn verkenners, de Belofte aflegt.

Op het eerste artikel: "Op de eer van een padvinder kan men vertrouwen" steunt het gehele toekomstige gedrag van de jongen. Daarom moet hem dit zorgvuldig worden uitgelegd voor hij de Belofte

aflegt.

Met opzet is van de installatie een eenvoudige ceremonie gemaakt daar een dergelijke kleine plechtigheid, mits correct uitgevoerd, indruk op de jongen maakt. En gezien het grote belang van dat ogenblik moet het streven zijn zoveel mogelijk indruk te maken. Verder is het nodig, dat de Verkenner periodiek zijn kennis van de Padvinderswet eens opfrist. Jongens zijn geneigd snel te vergeten en het gaat niet aan, dat een jongen, die eens plechtig beloofde de Padvinderswet te zullen naleven, die wet niet meer zou kennen.

Als de verkenner eenmaal weet wat zijn eer is en bij zijn installatie op zijn erewoord de Belofte aflegt, moet de leider hem geheel vertrouwen. Door uw houding moet U hem laten zien, dat U hem als een verantwoordelijk wezen beschouwt. Stel hem voor iets verantwoordelijk, hetzij tijdelijk of permanent en verwacht dat hij trouw zijn plicht zal volbrengen. Blijf niet om hem heen draaien en loeren om te zien hoe hij het doet. Laat hem het op zijn eigen manier doen, laat de boel desnoods mislopen, doch laat hem in ieder geval zijn gang gaan en vertrouw, dat hij zijn best zal doen. Vertrouwen is de basis van alle morele vorming. Het geven van verantwoordelijkheid is de sleutel tot succes in het werk onder jongens, vooral onder ruwe en lastige jongens. Het doel van het patrouillesysteem is hoofdzakelijk het geven van werkelijke verantwoordelijkheid aan zoveel mogelijk jongens teneinde hun karakter te vormen. Indien de leider zijn patrouilleleider werkelijk macht geeft, veel van hem verwacht en hem de vrije hand laat bij het doen van zijn werk, doet hij meer in het belang van het jongenskarakter dan welke mate van schoolonderricht ooit zou kunnen doen.

Zelfvertrouwen

Een jongen trekt niet het volle profijt uit de padvinderstraining voor hij verkenner Eerste klas is. De eisen voor Eerste klas werden opgesteld met de gedachte, dat een jongen, die het bewijs heeft geleverd zich deze vaardigheid te hebben eigen gemaakt, kan worden beschouwd als iemand die de basis heeft gelegd voor de eigenschappen, die nodig zijn om een goed manlijk burger te worden. Als de jongen zich bewust wordt dat hij niet langer een nieuweling is doch een verantwoordelijk en betrouwbaar iemand die tot iets in staat is, krijgt hij zelfvertrouwen, hoop en ambitie. Het kan niet anders of hij moet zich vaardiger voelen dan tevoren en derhalve zal hij dat zelfvertrouwen bezitten, dat hem in moeilijke tijden in de levensstrijd hoop en moed zal geven en hem zal aansporen vol te houden tot hij slaagt.

Help de jongen zelfvertrouwen te krijgen en vindingrijk te zijn, zijn eigen kano te peddelen, d.w.z. vooruit te zien en zijn eigen levenspad te banen.

Eerste hulp of brandweerwerk, pionieren en bruggenbouw zijn van waarde voor het aankweken van handigheid en gezond verstand, daar de jongen hierbij met anderen samenwerkt en voor zijn eigen onderdeel van het werk verantwoordelijk is. Zwemmen heeft geestelijk, zedelijk en lichamelijk opvoedende waarde daar het een gevoel van beheersing van een element geeft en het vermogen om iemand te kunnen redden terwijl het tevens het uithoudingsvermogen en het lichaam ontwikkelt. Toen ik de South African Constabulary trainde, zond ik vaak de mannen bij tweetallen uit voor lange ritten van twee of drie honderd mijlen, teneinde hun te leren voor zichzelf te zorgen en hun intelligentie te gebruiken.

Als ik echter een wat domme leerling had, werd deze alleen uitgezonden, dus zonder een metgezel op wie hij kon steunen; hij moest alleen de weg vinden, zorgen voor voedsel voor hem en zijn paard en een rapport van de tocht opstellen. Dit was nog de beste training in zelfvertrouwen en chrandigheid en ik kan de leiders deze methode van harte aanbevelen voor het oefenen van hun verkenners. Van alle scholen is het kamp verreweg de beste gelegenheid om de jongens de vereiste karaktereigenschappen bij te brengen. Het biedt een gezonde omgeving, de jongens zijn opgewekt en enthousiast, alles wat het leven hun aan belangwekkends biedt, vinden ze om zich heen en de leider heeft hen gedurende de kamptijd permanent, dag en nacht, onder zijn toezicht. Het kamp schenkt de leider de beste gelegenheid de eigenaardigheden van elk van zijn jongens gade te slaan en het nodige te doen voor hun ontwikkeling; terwijl de jongens zelf de karaktervormende eigenschappen die bij het kampleven horen, zoals orde en tucht, vindingrijkheid, handigheid, zelfvertrouwen, vaardigheid in pionieren en het buitenleven, team-geest, gemakkelijk opnemen onder de opgewekte en begrijpende leiding van de verkennersleider. Een week in het kamp is gelijkwaardig aan zes maanden theorie in het troephuis, hoe nuttig dit laatste ook mag zijn. Het is derhalve zeer aan te bevelen dat leiders, die

in dit opzicht nog niet veel ervaring hebben, het kamperen zo veelzijdig mogelijk bestuderen.

Levensvreugde

Waarom beschouwen we de Leer der Natuur als de sleutel-activiteit van het Spel van Verkennen?

In deze vraag schuilt het verschil tussen het verkennerswerk en dat van de gewone jongensvereniging.

Ze wordt beantwoord door de uitspraak: "We willen onze jongens niet alleen leren een bestaan te vinden, doch ook hoe te leven, d.w.z. hoe, in de hogere betekenis, van het leven te genieten". Kennis van de natuur stelt, zoals ik misschien reeds te vaak naar voren heb gebracht, de geest en het gedachtenleven van de jongens open, als de leider dit punt niet uit het oog verliest, voor het waarden van de schoonheid van de natuur en dientengevolge ook voor kunst, hetgeen hun grotere levensvreugde verschaft. Dit vormt, tezamen met het besef van God de Schepper door Zijn werken en de actieve uitvoering van Zijn wil door anderen te dienen, de concrete basis van godsdienst.

Enige jaren geleden was ik in de zitkamer van een pas overleden vriend en naast zijn pijp en tabakszak op tafel lag een boek van Richard Jefferies: "Field and Hedgerow", waarvan één pagina gemerkt was waarop te lezen stond: "Begrip van het moreel goede geeft geen absolute voldoening. De hoogste vorm die ons thans bekend is, is pure onzelfzuchtigheid, goeddoen zonder dat een beloning, nu of hiernamaals, hiervoor het motief is en zonder dat er de voltooiing van enig denkbeeldig plan mede beoogd wordt. Dit is het beste dat we kennen, maar hoe onbevredigend! Er is een expressie nodig die het innerlijkst verlangen van het hart meer voldoening schenkt dan enig werk van zelfverloochening kan geven. Het moet iets zijn in overeenstemming met de perceptie van schoonheid en van een ideaal. Persoonlijke deugdzaamheid is niet voldoende. Hoewel ik dat ideaal-goede niet kan noemen, geloof ik dat het op de een of andere wijze te maken heeft met de ideale schoonheid der natuur."

Met andere woorden: men kan veronderstellen dat het geluk een samengaan is van innerlijk geweten en uiterlijke waarneming. Het wordt verkregen als het geweten samen met de zinnen wordt bevredigd. Als deze definitie juist is, staat het omgekeerde ook vast,

41

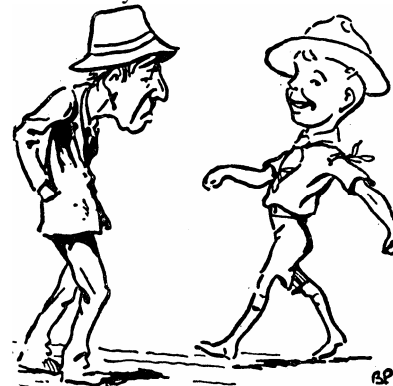
namelijk, dat de waardering van schoonheid geen geluk kan brengen als men geen rustig geweten heeft. Als we dus willen dat onze jongens geluk vinden in hun leven, moeten we bij hen de gewoonte aankweken hun naasten goed te doen en daarbij het schone in de natuur te waarderen. De kortste weg naar dit laatste leidt via kennis van de natuur.

De ogen van massa's jongens zijn nooit hiervoor

geopend en voor de leider is de vreugde weggelegd dit te doen. Als eenmaal de kiem van het leven-in-de-open-lucht zich in de geest van de jongen heeft vastgezet, worden opmerkingsvermogen, geheugen en deductievermogen automatisch ontwikkeld en worden deel van zijn karakter. En welke bezigheden hij later ook moge ter hand nemen, die eigenschappen blijven.

Als voor de jonge mens de wonderen der natuur worden ontvouwd, kan tevens gewezen worden op haar schoonheid, die de jongen geleidelijk zal leren zien. Wanneer de geest eenmaal schoonheid heeft leren waarderen, groeit dit vermogen, evenals dat van het opmerken, vanzelf en ze brengt vreugde in zelfs de grauwste omstandigheden.

Als ik nog eens even mag afdwalen: het was een donkere, mistige, gure dag in het grote, sombere station van Birmingham. We werden voort gedrongen in een stroom van vuile arbeiders en bemodderde, verreide soldaten. Terwijl we onze weg door de menigte baanden, keek ik om me heen, drong verder, keek weer even rond, tot mijn oog iets zag dat verkwikte. Ik geloof niet, dat mijn metgezellen het hadden opgemerkt, doch in dit neerdrukkende oord had ik een zonnestraal gezien, die weer vreugde gaf aan mijn dag. Het was een verpleegster in een bruine uniform gekleed, met prachtig roodbruin haar en een grote ruiker gele en bruine chrysanten in haar armen.

Al loopt een jongen maar met een vrolijke uitdrukking op zijn gezicht door de straten, vrolijk dit anderen reeds op.

Niets bijzonders, zult U zeggen. Inderdaad, doch voor hen die ogen hebben om te zien, zijn er dergelijke lichtpunten, zelfs in de grootste somberheid.

Men is nog te zeer geneigd te denken, dat jongens geen schoonheid of poëzie kunnen waarderen; doch ik herinner, dat men eens een paar jongens een schilderij liet zien van een landschap in de storm, waarvan Ruskin had geschreven, dat er slechts één punt van vrede was in dat door de wind geteisterde landschap. Eén der jongens wees onmiddellijk op een stukje blauwe lucht, dat tussen de wolkenbanken zichtbaar was.

Ook poëzie spreekt tot hen op een wijze, die moeilijk te verklaren is en als hun ogen eenmaal

voor het schone zijn opengegaan, komt vaak het verlangen zich op andere wijze uit te drukken dan in het alledaagse proza.

Men kan natuurlijk poëzie van de beste soort vinden in sommige proza-ge schriften, maar in 't algemeen verbindt men haar met rijm en ritme. De dichter-in-de-dop heeft het meest te worstelen met de rijmwoorden en de eerste pogingen geven dan ook meestal verschrikkelijke kreupelrijmen te zien.

Ontwikkeling levensopvatting: Eerbied

De ontwikkeling der levensopvatting begint natuurlijk met eerbied voor God. Eerbied voor God, eerbied voor de naasten en eerbied voor zichzelf als een dienaar van God, is de grondslag van iedere vorm van godsdienst. De methode om uitdrukking te geven aan die eerbied voor God, is voor iedere vorm van godsdienst verschillend. Gewoonlijk hangt het van de wens van zijn ouders af, tot welke godsdienst een jongen behoort. Zij beslissen hierin. Wij moeten die wens eerbiedigen en met de ouders samenwerken door eerbied aan te kweken, onverschillig welke godsdienst de jongen belijdt. Men moet beseffen, dat we in onze Beweging jongens hebben van bijna alle godsdiensten en bijzonderheden over het tot uitdrukking brengen van de plicht tegenover God dient aan de plaatselijke bevoegde instanties te worden overgelaten. Daar echter in bijna iedere godsdienstige overtuiging de plicht tegenover de naaste is inbegrepen, levert de richting die we moeten inslaan wat de menselijke kant van de kwestie betreft, geen moeilijkheden op. De houding van de Padvinderebeweging tegenover godsdienst is als volgt:

- a. Verwacht wordt dat iedere pad vinder bij een kerk- of godsdienstig genootschap behoort en de diensten daarvan bijwoont.
- b. Als een troep bestaat uit leden van één bepaalde godsdienst, wordt gehoopt, dat de leider die confessionele voorschriften en voorlichtingen in aanmerking zal nemen, die hij, in overleg met de desbetreffende geestelijke of andere godsdienstige instantie, het beste acht.
- c. Als een troep bestaat uit pad vindere, van verschillende godsdienstige gezindten, behoren de jongens te worden aangemoedigd de dienst van hun eigen kerk bij te wonen. In het kamp moet iedere vorm van dagelijks gebed of wekelijkse "aandacht" zo eenvoudig mogelijk zijn, terwijl deelname geheel vrij moet worden gelaten.

Indien de leider het bovenstaande als leidraad neemt, kan hij in dit opzicht geen grote fouten maken.

Ik ben er volkomen van overtuigd, dat er meer wegen zijn dan één om eerbied bij te brengen. De te

volgen weg hangt af van het individuele karakter en de levensomstandigheden van de jongen, of hij een rakker of een moederskindje is. Wat voor de één geschikt is, kan weinig resultaat hebben bij de ander. De leider of de geestelijke moeten de juiste methode trachten op te sporen. Godsdienst moet van binnenuit ontwikkeld en niet van buitenaf aangebracht worden. Het is geen pakje dat men aantrekt voor de zondag. Het is een waarachtig deel van het karakter, een ontwikkeling van de ziel en geen vernis, die kan afschilferen. Het is een kwestie van persoonlijkheid, van innerlijke overtuiging, niet van iets dat aangeleerd wordt.

Ik spreek uit een vrij grote persoonlijke ervaring, daar ik enige duizenden jonge mannen onder mijn leiding heb gehad, als ik zeg, dat de daden van een groot gedeelte van onze mannen tegenwoordig maar slechts weinig worden geleid door godsdienstige overtuiging.

Grotendeels moet dit worden toegeschreven aan het feit, dat de jongen in godsdienstig opzicht wel werd onderricht maar niet werd opgevoed. Het gevolg is geweest, dat de beste jongens van de bijbelklas of de zondagsschool, het onderricht wel naar de letter maar niet naar de geest hebben begrepen en dweperen zijn geworden met een zeer beperkte blik, terwijl de meerderheid nooit geestdriftig is gemaakt en na afloop van het onderwijs onverschillig of afkerig tegenover de godsdienst stond. Derhalve misten die jongens een belangrijke steun in de moeilijkste tijd van hun leven, namelijk van 16 tot 24 jaar.

Het is niet iedereen gegeven een goede godsdienstonderwijzer te zijn en vaak zijn de ernstigsten het minst geschikt zonder het zelf te weten.

Gelukkig hebben we in ons leiderkorps een aantal in dit opzicht zeer bekwame mannen, doch er zijn er ook, die in dit opzicht aan hun kunnen moeten twijfelen en deze zullen er goed aan doen zich de hulp te verzekeren van iemand die de nodige ervaring en begaafdheid bezit.

In praktisch opzicht kan de leider echter in ieder geval veel doen om het godsdienstonderricht te steunen, zoals hij ook de onderwijzer kan helpen door de jongens in het troepwerk te laten toepassen, hetgeen ze op school hebben geleerd. In troepen met jongens van één kerk is er meestal een geestelijk adviseur en de leider moet met hem alle kwesties, het godsdienst-onderricht betreffende, bespreken. Voor dit onderricht kan een dienst of klas worden ingesteld, waar in het bijzonder een dieper besef van de Padvinderewet en de Belofte wordt behandeld, maar zulk een instelling treedt natuurlijk niet in de plaats van de gewone kerkelijke plichten.

De meerderheid van onze troepen is echter gemengd en bestaat uit jongens van diverse gezindten. In dit geval moet het godsdienstonderricht natuurlijk aan de geestelijken of

predikanten worden overgelaten.

Er zijn ook troepen met jongens uit de achterbuurten, jongens die geen godsdienst hebben en wier ouders zich weinig aan hen gelegen laten liggen. Natuurlijk moeten dan andere wegen worden ingeslagen en andere methoden worden gevolgd. Ook hier kan de Padvindersbeweging de onderwijzer, zoals reeds duidelijk gebleken is, praktisch helpen en wel door het volgende:

- a. Persoonlijk voorbeeld van de leider.
- b. Natuurstudie.
- c. Goede daden.
- d. Het vasthouden van de oudere jongen.

a. Persoonlijk voorbeeld. Ongetwijfeld oordeelt een jongen naar hetgeen een man doet en niet zozeer naar wat hij zegt.

Een leider draagt derhalve een grote verantwoordelijkheid om het juiste te doen op grond van de juiste motieven en dit de jongen te tonen, zonder ermede te koop te lopen. Ook hier weer is de houding van oudere broer meer waard dan die van leermeester.

b. Natuurstudie. Er schuilen preken in het waarnemen van de natuur, b.v. het leven der vogels, de samenstelling van iedere veer gelijk aan die van dezelfde soort 10.000 mijlen van hier, het trekken, het nestelen, de kleuren van de eieren, het groeien van de jongen, de moederzorg, het voederen, het leren vliegen ... dit alles zonder de hulp van mensen, doch onder de wetten van de Schepper; dit zijn voor jongens de beste preken. De bloemen en de planten in hun vele soorten; de dieren en hun gewoonten en soorten; dan de sterren aan het uitspansel met hun bepaalde plaatsen en vaste banen in de ruimte; ze geven een ieder de eerste indruk van Oneindigheid en van een bepaald plan van de Schepper, waarin de mens maar zo'n klein onderdeel is. Dit alles boeit de jongen en spreekt tot zijn weetgierigheid en waarnemingsvermogen; het leidt tot de erkenning van God's hand in deze wondervolle wereld, als iemand hem er slechts op wijst. Voor mij is het wonder der wonderen, dat sommige onderwijzers deze gemakkelijke en onfeilbare middelen tot opvoeding hebben veronachtzaamd en met grote moeite getracht hebben Bijbel onderricht te geven als eerste stap om een bewegelijke levendige jongen aan hogere dingen te doen denken.

c. Goede daden. Met een beetje aanmoediging van de kant van de leider wordt het verrichten van een dagelijkse goede daad spoedig een soort mode onder jongens en dit is de beste manier van hem een daadwerkelijk en geen theoretisch Christen te maken. De jongen heeft een natuurlijk instinct voor het goede, indien hij slechts een praktische wijze ziet om het te beoefenen en dit goede-daad geval

geeft hem die gelegenheid en ontwikkelt dit instinct; door het te ontwikkelen verkrijgen we de geest van Christelijke liefdadigheid tegenover de naasten.

Deze zelfexpressie is voor de jongen meer doeltreffend, natuurlijker en meer in overeenstemming met de padvinders-methode dan het passieve aanhoren van voorschriften.

d. Het houden van de oudere jongen.

Zodra de gewone jongen een zekere schoolkennis heeft van schrijven, lezen en rekenen, wordt hij de wereld ingezonden als zijnde voldoende toegerust om zijn loopbaan te beginnen. Als hij de school verlaten heeft staan er, als hij deze wenst te bezoeken of als zijn ouders hem er heen zenden, uitstekende vak- en avondscholen voor hem beschikbaar om hem te onderrichten nadat zijn dagelijks werk is gedaan. Doch de middelmatigen en zwakkeren zakken af, juist in de periode van hun leven waarin ze het meest voortzetting en afronding van hetgeen ze leerden, nodig hebben, juist in de tijd van lichamelijke, geestelijke en morele overgang naar datgene, wat ze voor de rest van hun leven zullen zijn.

In deze periode dan kan de Padvindersbeweging veel voor de jongen doen en om deze belangrijke arbeid te kunnen verrichten doen we al het mogelijke om het werk van de oudere verkenners te organiseren, teneinde de jongen vast te houden, met hem in contact te blijven en hem op dit kruispunt van goed en kwaad met de beste idealen te bezielen.

Zelfrespect

Als we spreken over de vormen van eerbied die de jongen dient te ontwikkelen, moeten we niet vergeten de belangrijkheid van eerbied voor zichzelf, de hoogste vorm van zelfrespect. Ook hier kunnen we beginnen met natuurstudie. Bestudeer de anatomie van planten, vogels, schaaldieren enz. en wijs op het wondervolle werk van de Schepper. In dezelfde geest kan de anatomie van de mens worden beschouwd: het geraamte, de spieren, de zenuwen, bloedcirculatie en ademhaling, de hersenen en spiercontrole, al hetgeen we, tot in de kleinste bijzonderheden, terugvinden bij miljoenen mensen en toch hebben er geen twee precies hetzelfde gelaat of dezelfde vingerafdrukken. Tracht bij de jongen een hoge opvatting

bewust te maken van het prachtige lichaam dat hem gegeven is om het goed te verzorgen en te ontwikkelen als maaksel en tempel van God, een lichaam dat fysiek in staat is tot goed werk en dappere daden, indien het geleid wordt door plichtsgevoel en ridderlijkheid, door een hoog moreel besef. Zo wordt zelfrespect aangekweekt. Natuurlijk moet dit niet in zovele woorden worden gezegd om het er dan verder bij te laten, doch bij alle hierop betrekking hebbende aangelegenheden

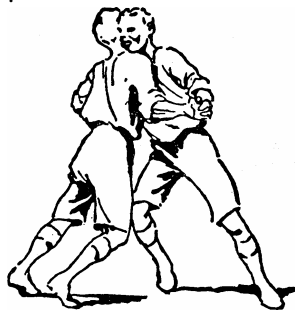
moet dit standpunt de grondslag vormen. Zelfrespect kan vooral worden bevorderd door de jongen verantwoordelijkheid te geven, door hem te vertrouwen dat hij, als man van eer, zo goed mogelijk zijn plicht zal doen, en door hem met respect en consideratie te behandelen zonder hem te verwennen.

Trouw

Naast eerbied voor God en de naaste, is trouw aan het land essentieel.

Trouw aan het land is van de grootste betekenis om iemands inzichten evenwichtig en in de juiste proporties te houden. De uiterlijke dingen zoals het groeten van de vlag, het opstaan voor het volkslied, helpen dit bevorderen, doch het essentiële is de ontwikkeling van de ware geest die aan dergelijke demonstraties ten grondslag ligt.

Trouw aan zichzelf, dus aan zijn hoger geweten, is voor de jongen de belangrijke stap tot zelfontplooiing. Loyaliteit tegenover anderen moet meer worden getoond door zelf-expressie en door de daad, dan door er over te spreken. Anderen dienen en zelfopoffering omvatten natuurlijk het bereid zijn om zijn land te dienen als het er om gaat het te beschermen tegen buitenlandse agressie; dit is de plicht van iedere burger. Doch dit betekent niet, dat een geest van bloedvergieten en haat moet worden aangekweekt, noch dat de jongen militair moet worden voorbereid. Dit kan wachten tot hij de leeftijd heeft bereikt waarop hij hierover zelf kan oordelen.

Geef de jongen belangstelling voor zijn lichamelijke ontwikkeling

GEZONDHEID EN KRACHT

De WAARDE van goede gezondheid en kracht bij het maken van een carrière en het genieten van het leven is onberekenbaar. Dit is duidelijk. In verband met de opvoeding kan men zeggen, dat dit van meer waarde is dan boekenwijsheid en van bijna evenveel betekenis als karakter.

Wij, in de Padvinderebeweging, kunnen veel doen door de jongens iets van die training voor gezondheid en persoonlijke hygiëne te geven, die voor hun efficiency als burgers zo noodzakelijk is. Het is onze taak de jongens voor hun lichamelijke

ontwikkeling te interesseren, en hun duidelijk te maken, dat zij eerst lichamelijk gezond moeten zijn, voordat ze zonder gevaar kunnen beginnen aan een zware lichamelijke training voor de een of andere sport. 'Belangrijk voor hun gezondheid is goed, eenvoudig voedsel, hygiëne, ademhalen door de neus, rust, goede stofwisseling, matigheid enz. We moeten hen niet bang maken door hen te wijzen op ziekten enz. maar hun vertellen, dat ze gezond moeten zijn om sport te kunnen beoefenen. Met een half uurtje per week gedurende de gewone troepbijeenkomst kunnen we hun geen formele lichamelijke training geven, maar we kunnen de jongens leren persoonlijk verantwoordelijk te zijn voor hun gezondheid, hoe gezond te worden en te blijven. We kunnen hun een paar oefeningen leren, waardoor ze sterk worden als ze deze geregeld toepassen in hun eigen tijd. En we kunnen er op wijzen, dat de buiten-activiteiten en de spelen in het Spel van Verkennen niet alleen voor hun plezier zijn, doch dat deze ook van praktische waarde voor hen zijn om hen gezond en sterk te maken. Gezondheid van lichaam moet samengaan met gezonde zenuwen en een gezonde geest. Onze karaktervorming sluit aan op de lichamelijke oefening.

Weest "fit"

Uit rapporten en statistieken is gebleken, dat er onder onze burgers een enorm groot percentage lichamelijke onvolwaardigen zijn, die met wat goede zorg en begrip gezonde, vaardige mensen hadden kunnen worden. Rapporten over de gezondheid van schoolkinderen tonen aan, dat één op iedere vijf aan gebreken lijdt, welke het kind zullen verhinderen in het later leven tot zijn recht te komen, gebreken, let wel, die hadden kunnen worden voorkomen.

Dergelijke feiten spreken en wijzen tegelijkertijd de behoefte en de genezing aan; indien we bijtijds voor de jongens zorgden, zouden er jaarlijks tienduizenden gered kunnen worden zodat ze konden opgroeien tot sterke en bekwame burgers in plaats van een ellendig kwakkelend bestaan te leiden.

Het is een kwestie zowel van nationaal als van individueel belang. Er wordt veel gesproken over uitbreiding der lichamelijke opvoeding van het opkomend geslacht op een meer algemene basis en in die richting ligt er voor ons werk nog een enorm terrein braak. Doch laten de leiders zich door die roep niet op het verkeerde spoor laten brengen. Uit de op pagina's xx en xx opgenomen analyse blijkt, dat en waarom karaktervorming en lichamelijke gezondheid onze twee voornaamste doelstellingen zijn en eveneens, hoe wij dit doel trachten te bereiken. Maar denk eraan, dat lichamelijke gezondheid niet noodzakelijk het resultaat behoeft te zijn van exercitie. De lichamelijke training in het leger is zorgvuldig bestudeerd en is uitstekend voor dat

doel. Het is geschikt voor het meer volgroeide spierstelsel van de man en bij soldaten heeft een dergelijk intensief systeem van oefenen dan ook uitstekende resultaten.

Maar vaak is het kunstmatig en berekend voor het aanvullen van hetgeen niet langs natuurlijke weg werd verkregen. Gymnastiekoefeningen zijn geen instelling van de natuur. De Zoeloe-krijger met zijn prachtige lichaamsbouw deed nooit aan Zweedse gymnastiek. Zelfs de gewone jongen die voetbal heeft gespeeld en zich tussentijds door training in goede conditie houdt, heeft zelden dergelijke oefeningen nodig, om zich later te ontwikkelen. Goede openluchtspelen, trekken en kamperen, gezonde voeding en behoorlijke rust schenken de jongen op natuurlijke en niet op kunstmatige wijze gezondheid en kracht.

Een ieder zal het hiermede eens zijn. In theorie is het zeer eenvoudig doch in de praktijk zijn er enige moeilijkheden te overwinnen.

De stads- of fabrieksjongen die de gehele dag werkt, is niet in de gelegenheid naar buiten te gaan voor openluchtspelen. Hij die buiten werkt en de jongen van het platteland hebben een betere kans, doch men ziet maar zelden dat een dorpsjongen kan spelen of zelfs maar behoorlijk kan hardlopen.

Het is verbazingwekkend te zien, hoe weinig jongens kunnen hardlopen. De natuurlijke, gemakkelijke, lichte pas komt slechts bij geregeld oefenen. Zonder dit, vervallen de jongens in de zware, logge pas van de boerenarbeider of het schuifelend lopen van de stadsmeneer (en hoeveel karaktereigenschappen kan men niet opmaken uit de wijze van gaan!).

Georganiseerde spelen

Eén van de doelstellingen van de Padvindersbeweging is het beoefenen van teamspelen en andere activiteiten, die de gezondheid en de kracht van de jongens ten goede komen en bijdragen tot hun karaktervorming. Deze spelen moeten aantrekkelijk zijn en in wedstrijdvorm worden uitgevoerd; ze vormen een middel om moed, gehoorzaamheid aan de spelregels, tucht, geestdrift, vastberadenheid, leiderscapaciteiten en onzelfzuchtigheid aan te kweken.

Voorbeelden van zulke spelen en activiteiten zijn: boomklimmen, touwklimmen, rotsklimmen, balklopen, hordenloop, gooien en vangen van de bal, boksen, worstelen, zwemmen, trekken, hinken, estafetten, hanengevecht, volksdansen, acteerliedjes enz. Deze en vele andere activiteiten geven de mogelijkheid om patrouillewedstrijden te houden.

Zulke krachtige padvindersspelen zijn naar mijn mening de beste lichamelijke opvoeding, omdat de meeste ook morele opvoeding inhouden en niet kostbaar zijn, daar er geen goed-onderhouden velden, dure toestellen enz. voor nodig zijn.

Het is van belang de spelen en wedstrijden zo te organiseren, dat alle jongens er deel aan kunnen nemen omdat het bij ons niet gaat om een paar sterren te bewonderen terwijl de rest niet actief is. Allen moeten meedoen. De patrouille vormt het team in deze wedstrijden. Als er in een competitie voldoende teams of ploegen zijn, moeten bij het uitval-systeem niet de winnaars maar de verliezers tegen elkander uitkomen, zodat tenslotte niet het beste doch het slechtste team overblijft. Dit geeft de zwakkere ploegen meer oefening en de sterke ploegen zullen evenzeer hun best doen niet de slechtste te zijn, als ze zouden doen als er een prijs te winnen valt.

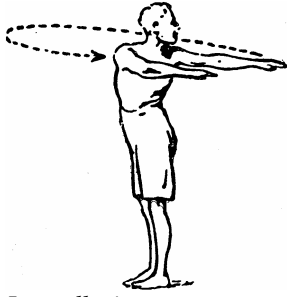
Wij in het Spel van Verkennen kunnen elke jongen, uit de stad of uit een dorp, laten zien hoe spelen gespeeld moeten worden en hoeveel plezier dit geeft en hoe het je lichamelijk zowel als moreel ontwikkelt.

Lichaamsoefeningen

Lichaamsoefeningen verschaffen een intensieve wijze van oefenen voor het geval er geen gelegenheid is goed of vaak te spelen. Deze wijze van oefenen kan tezamen met de spelen worden toegepast mits:

1. Het niet alleen een soort exercitie wordt, doch iets dat de jongen zelf werkelijk goed begrijpt en zelf wil beoefenen omdat hij weet dat en waarom het goed voor hem is.
2. De instructeur enige kennis heeft van anatomie en de gevaren kent van te zware oefeningen voor het nog onvolgroeide jongenslichaam. De zes lichaamsoefeningen in Het Verkennen voor Jongens kunnen zonder gevaar worden geleerd door leiders, die op dit gebied niet deskundig zijn. De bedoeling is, dat de jongen deze oefeningen correct leert uitvoeren voor eigen gebruik; ze behoren dus niet thuis in het troepprogramma. We moeten alles doen om de jongen te interesseren in zijn lichamelijke oefening en iets moeilijks te leren dat moed en geduld vergt, b.v. door te trainen voor clownsnummers. Een of ander uniform sportpakje voor het team is een attractie en bevordert het "esprit de corps" en geeft aanleiding om voor en na het spel van kleding te verwisselen, te wassen; zindelijkheid dus.

De sportjongen stelt spoedig belang in de aanwijzingen hoe hij in goede conditie kan blijven en dit is de grondslag voor zeer waardevolle voorlichting hoe hij voor zichzelf moet zorgen: voedingswaarden, hygiëne, matigheid, zelfbeheersing enz. Dit alles betekent lichamelijke opvoeding.

Leer elke jongen verantwoordelijk te zijn voor de verzorging van zijn lichaam en zijn gezondheid; leer hem begrijpen, dat dit hoort bij zijn plicht tegenover God.

Exercitie

Men hoort wel mensen exercitie en drillen aanbevelen als middel om de jongens lichamelijk te oefenen. In mijn tijd heb ik heel wat met exercities en drillen te maken gehad en als men denkt, dat men de lichaamskracht en instelling van een jongen ontwikkelen en verbeteren kan, door hem wekelijks een uur te drillen, zullen de resultaten zeker teleurstellend zijn.

De wijze waarop soldaten dag aan dag en maand na maand worden gedrild, heeft zeker een grote lichamelijke ontwikkeling tengevolge. Maar de instructeurs, die goed geoefende deskundigen zijn, hebben hun leerlingen voortdurend onder hun toezicht en onder strenge discipline. En zelfs dan worden er nu en dan fouten gemaakt, die bij de volwassen en gevormde man hart- en andere kwalen veroorzaken.

Verder is drillen geheel een kwestie van instructie, iets wat de jongens moet worden ingepompt; in geen enkel opzicht is het opvoeding.

Vaak heb ik leiders erop gewezen, dat het overdreven drillen en exerceren in de padvinderstroep moet worden vermeden. Behalve dat ouders er, uit oogpunt van militarisme, bezwaar tegen maken, is het verwerpelijk, omdat een tweederangs leider het hogere doel der Beweging niet kan zien (nl. het naar voren brengen van het individuele) en daar hij de originaliteit mist het Verkennen te onderwijzen, zelfs al zag hij het goed uitgevoerd, valt hij terug op drillen en exerceren als gemakkelijk middel om uiterlijk met zijn troep nog een behoorlijk figuur te maken. Doch ook vervallen leiders vaak in het andere uiterste en laten ze hun jongens rondklungelen zonder discipline en correctheid. Dit is nog erger. Men dient hier de gulden middenweg te bewandelen: juist voldoende instructie om hun een begrip te geven wat van hen verwacht wordt wat betreft correctheid en houding en van team-geest, waardoor ze zich als mannen gedragen voor de eer van hun troep. Om dit op peil te houden, zijn nu en dan wat exercities en drillen nodig, doch deze moeten niet de belangrijker verkennersstraining vervangen.

Natuurlijk moet een troep zich wel te voet of op de fiets behoorlijk langs de weg kunnen voortbewegen,

doch dit is spoedig te leren. Het verdient aanbeveling hiervoor tekens te gebruiken in plaats van commando's. Zelfdiscipline moet de ondergrond zijn van uiterlijke discipline. Zelfdiscipline kan worden aangekweekt door spelen en activiteiten als brandweerwerk, oefeningen met de demonteerbare troepkar, bruggenbouw, enz. Dergelijke bezigheden vereisen eveneens discipline en vlugheid, doch iedere jongen moet zijn hoofd gebruiken om zijn deel van het geheel ter-wille van het gehele team goed te doen. Wedstrijden in deze activiteiten zijn populair bij de jongens zowel als bij de toeschouwers. Ook kweken deze een goed moreel en sportiviteit.

Nooit moeten de jongens afgunstig zijn of protesteren wanneer hun team verslagen wordt en hoe teleurgesteld ze ook mogen zijn, ze moeten de tegenpartij kunnen waarderen. Dit vraagt ware zelftucht en onzelfzuchtigheid en het bevordert de goede geest die nodig is voor het overwinnen van vooroordelen. Ik ken een zeer kranig regiment, waar de recruten weinig worden gedrild. Nadat hun eenmaal geweest is hoe hun houding moet zijn, werd hun gezegd dat, zodra ze dit zo grondig hadden geleerd dat het een gewoonte geworden was, ze als gewone soldaten hun werkzaamheden mochten doen en voor eigen genoegen konden uitgaan. Het werd aan hen overgelaten zich te trainen in plaats van week in week uit te worden gedrild. Zodoende hadden ze hun recruten-periode in minder dan de helft van de gestelde tijd achter de rug. Alweer: opvoeding in plaats van instructie! Het resultaat werd verkregen door te vertrouwen op de ambitie en het verantwoordelijkheidsgevoel van de manschappen. En naar mijn mening is dit ook de manier, om jongens tot lichaamsontwikkeling te krijgen. Doch tenslotte zijn natuurlijke spelen, veel frisse lucht, gezond voedsel en voldoende rust belangrijker factoren voor de vorming van goed ontwikkelde, gezonde jongens dan gymnastiekoefeningen of militaire exercitie.

De vrije natuur

Ik zag eens een troep in het troephuis zeer verdienstelijk gymnastiekoefeningen uitvoeren. Het was fris en goed, maar dit kon men niet zeggen van de lucht. Er was geen ventilatie. De jongens werkten als stoommachines doch in werkelijkheid braken ze tegelijkertijd hun werk weer af door het inademen van vergift in plaats van hun bloed krachtiger te maken.

Frisse lucht is het halve werk voor het bereiken van resultaten door lichaamsoefeningen en die frisse lucht kan zowel door de huid als door de neus worden opgenomen.

Ja, die buitenlucht is het geheim van het succes. Daarvoor dient de Padvindersbeweging: het aankweken van de gewoonte zoveel mogelijk buiten te zijn.

Ik vroeg eens een leider in een grote stad, hoe hij deed met zijn zaterdagse bijeenkomsten, of hij naar de parken of naar buiten ging. Hij ging niet naar buiten. Waarom niet? De jongens gaven er niet om. Op zaterdagmiddagen kwamen ze liever naar het troephuis. Natuurlijk deden ze dat liever, die arme kerels. Ze waren gewend binnen te zijn. Doch dit willen we juist bij onze verkenners voorkomen; ons doel is het altijd binnen zitten af te wennen en het buiten zijn aantrekkelijk te maken.

Alexandre Dumas fils schreef: "Als ik Koning van Frankrijk was, zou ik niet toestaan, dat een kind onder de twaalf jaar in een stad kwam. Tot die leeftijd zou de jeugd buiten moeten leven, buiten in de zon, in de velden, in de bossen, in gezelschap van paarden en honden, van aangezicht tot aangezicht met de natuur, die kracht geeft aan het lichaam, het begripsvermogen vergroot, poëzie schenkt aan de ziel, en een weetgierigheid aankweekt die voor de opvoeding van meer waarde is dan alle leerboeken van de wereld. Ze zouden de geluiden en de stilte van de nacht gaan begrijpen. Ze zouden de beste godsdienst krijgen: die welke God Zelf openbaart in de glorieuze aanblik van Zijn dagelijkse wonderen. Op twaalfjarige leeftijd zouden ze sterk, hooggestemd en met een volledig begrip, in staat zijn het methodisch onderricht in zich op te nemen dat hun dan terecht zou worden gegeven en dat hun dan gemakkelijk in vier of vijf jaar zou kunnen worden bijgebracht. Het is jammer voor de jeugd, doch gelukkig voor Frankrijk, maar ... ik ben geen Koning.

Ik kan slechts raad geven en een weg aanwijzen. Die weg is: laat de lichamelijke opvoeding de eerste stap in het leven van het kind zijn."

Als we in de Padvindersbeweging trouw zijn aan ons doel, dienen we in deze richting met kracht te arbeiden. Het buitenleven is het wezenlijke doel van het Verkennen en de sleutel van het succes. Door te veel stadsleven zijn we geneigd ons doel te onderschatten en te vervallen in de sleur van de gewone jongensvereni-ging.

Wij zijn geen jeugdclub, ook geen zondagsschool, maar een school van het buitenleven. We moeten meer naar buiten in het belang van de lichamelijke en geestelijke gezondheid van de verkenners en de leiders.

In het Spel van Verkennen vindt de jongen het kamp het belangrijkste en het biedt de leider de beste kans. Het kamp met zijn buitenleven, directe aanraking met de natuur, primitief koken, de spelen in bossen en velden, het spoorzoeken, kaartlopen, pionieren en kampvuren spreekt tot elke jongen. We hebben terreinen nodig, eigen gronden, liefst permanente kampgronden die voor de verkenners gemakkelijk bereikbaar zijn. Bij het groeien der Beweging moeten dergelijke kampterreinen vaste instellingen worden in ieder padvinderscentrum. Behalve dat hierdoor ons grote doel wordt gediend, hebben dergelijke kampen een dubbele waarde.

Men kan er tevens opleidingscentra vestigen, waar de leiders onderricht krijgen in kampeervaardigheid en natuurkennis en worden geïnspireerd door de geest van het buitenspoor, de broederschap van de bossen. De laatste jaren zijn vele van dergelijke gronden verkregen voor opleidingscentra voor leiders en kampeergonden voor verkenners. Deze terreinen hebben hun waarde bewezen maar we hebben er meer nodig en wel spoedig vóór alle terreinen rond onze steden als bouwgrond zijn verkocht.

Ik sprak over het kampleven. Maar let wel dat "kampleven" iets anders is dan het slapen in een tent.

Het kamp is onmisbaar voor het oefenen van een troep. Maar een ieder moet bezig zijn; het kamp dient niet om doelloos gelummel te leren.

Niet lang geleden bezocht ik een schoolkamp waar de tenten keurig in een rij stonden, met een grote eettent en een goed ingerichte centrale keuken. Er waren tegelpaden en houten badhuisjes en latrines. Het was uitstekend ingericht door een aannemer. Degenen die dit organiseerden, hadden slechts een zekere som te betalen en het gehele geval stond voor hen klaar. Het was zeer eenvoudig en zakelijk. Mijn enig bezwaar is, dat dit geen kamperen is. Het slapen in een tent is nog iets anders dan kamperen. De eerste de beste ezels kan in een tent slapen en deel uitmaken van een kudde waar alles voor hem gedaan wordt; maar eigenlijk kan hij, wat het nut voor hem betreft, evengoed thuis blijven.

In het Spel van Verkennen weten we, dat echt kamperen tot de jongens spreekt en tot zijn vorming bijdraagt. Ze moeten hun eigen kamp opzetten, zo mogelijk hun eigen tenten maken en hun eigen voedsel bereiden.

De tenten moeten zo worden opgesteld, dat elke patrouille haar eigen hoek heeft. De jongens zelf zorgen voor het inrichten van hun kampeerterrin door het maken van latrines, veldkeukens, afvalputten, wasgelegenheden en de kampgebruiksvoorwerpen. Dit alles heeft hun belangstelling en is een onschatbare training. Als er een groot aantal jongens in een tentenkamp bijeen zijn,

moet men wel haast vervallen in exercities en dat soort bezigheden, teneinde de massa aan het werk te houden; terwijl met een paar patrouilles, die nogal wat tijd nodig hebben voor hun kampwerk, er voortdurend gelegenheid is voor natuurstudie, veldspelen, verkenningsspel en trektochten.

Mijn ideaal kamp is dat, waar een ieder opgewekt bezig is, waar de patrouilles steeds de werkeenheid vormen en waar iedere patrouilleider en verkenner trots zijn op hun kamp en zijn inrichting. In een klein kamp kan zoveel gedaan worden door het voorbeeld van de leider. Hij leeft tussen zijn jongens en deze zien hem voortdurend en onbewust volgen ze zijn voorbeeld, zonder dat de leider dit misschien zelf bemerkt. Als hij lui is, zullen zij ook lui zijn; is hij strikt hygiënisch, de jongens zullen dit ook zijn; is hij handig in het bedenken en maken van kamp-gebruiksvoorwerpen, zij zullen met hem wedijveren, enz.

Maar doe niet te veel zelf, dat door de jongens gedaan kan worden en zorg ervoor dat ze het doen. "Als ge wilt dat er iets gedaan wordt, doe het dan niet zelf" is een goed motto. We streven niet alleen naar gezonde en zindelijke kampen, waar de hand gehouden wordt aan de plaatselijke voorschriften, doch ook naar kampen waar de jongens het leven en de avonturen van de woudloper zoveel mogelijk kunnen benaderen.

Zwemmen, varen, seinen

Zwemmen. Onder de vele andere vormen van lichamelijke opvoeding zijn de voordelen van het zwemmen:

De jongen houdt ervan en wil het graag leren.

Hij leert zindelijkheid waarden.

Bij het leren wordt durf aangekweekt.

Hij ontwikkelt borst en ademhalingsorganen.

Bij het vaardiger worden wint hij aan zelfvertrouwen.

Hij ontwikkelt zijn spieren.

Hij is in staat iemand te redden en zoekt de gelegenheid dit in praktijk te brengen.

Roeien is ook uitstekend voor het ontwikkelen van de spieren en iedere jongen vindt het prettig. Aan roeioefeningen mag pas worden deelgenomen, als de jongen kan zwemmen, zodat dit tevens een aansporing is zwemmen te leren.

Seinen. Terwijl seineoefeningen de intelligentie van de jongen ontwikkelen, zijn ze tevens een waardevolle lichaams oefening, daar de jongen lichaam en armen krachtig beweegt en het oog wordt getraind. Maar seineoefeningen moeten buiten plaats hebben, zodat afstand een rol speelt; binnenshuis worden dergelijke oefeningen spoedig vervelend, zinloos en zonder romantiek.

PERSONLIJKE HYGIËNE

Zindelijkheid

In- en uitwendige zindelijkheid is voor de gezondheid van primair belang. Het is van groot gewicht de jongens de gewoonte bij te brengen zich iedere morgen met een ruwe natte badhanddoek af te wrijven, als ze niet in de gelegenheid zijn te baden. Hetzelfde geldt voor het wassen van de handen voor iedere maaltijd en na het dagelijks gebruik maken van het toilet. De noodzakelijkheid van scrupuleuze zindelijkheid kan ook worden duidelijk gemaakt door toepassing van de leuze "Doodt de vlieg", niet alleen als een goede daad van algemeen belang, doch als praktisch middel om de jongens een begrip te geven van het gevaar van bacillenverspreiding.

Voedsel

Voedsel is voor de opgroeiende jongen van bijzonder groot belang en toch heerst er bij de ouders over dit onderwerp nog veel onkunde en derhalve ook bij de jongens. Voor de energie en gezondheid van de jongens, vooral in het kamp, is het gewenst, dat de leider iets over voedingswaarden weet. Wat hoeveelheid betreft, heeft een jongen tussen de dertien en vijftien jaar ongeveer 80 % van de hoeveelheid van een volwassen man nodig. Als je hem zijn gang laat gaan, neemt hij graag 150 %.

Matigheid

Matig eten is voor de jongen bijna even noodzakelijk als matig drinken voor de man. Het is een goede les in zelfbeheersing zijn eetlust wat te beteugelen, zowel wat de hoeveelheid als de aard van zijn voedsel betreft; weinigen beseffen hoeveel een jongen kan verorberen, vooral van snoeperij als ijsjes e.d. Hem moet worden geleerd matig te zijn om voor sport en verkennen in goede conditie te blijven. Zo wordt het betrachten van matigheid van belang voor de lichamelijke- zowel als voor de morele training.

Onthouding

Van alle onderdelen van de opvoeding is dat van de seksuele hygiëne de moeilijkste en de belangrijkste, want het heeft te maken

Jongens moeten leren beseffen, dat het mannelijk is rein te zijn. Houd hen bezig met gezonde

bezigheden; dit is het beste middel hen te helpen zich te onthouden van smerige gedachten en onreine gewoonten.

met lichaam, geest, ziel, gezondheid, moraliteit en karakter. Bij het aanroeren van dit onderwerp moet de leider veel tact tonen en rekening houden met het individuele karakter. De opvoedingsautoriteiten hebben in deze aangelegenheid nog geen uitspraak gedaan, maar men kan haar bij de opvoeding van de jongen — en nog minder bij die van het meisje — negeren. Men dient er rekening mede te houden, dat er bij de ouders en het publiek nog veel vooroordeel en valse schaamte te overwinnen zijn en daarom moet er met veel tact worden gehandeld. Natuurlijk is het in de eerste plaats de taak van de ouders er voor te zorgen, dat de kinderen de juiste voorlichting krijgen, doch een groot gedeelte hunner onttrekken zich aan die plicht en verzinnen hiervoor allerlei excuses. Dit is weinig minder dan misdadig. Dr. Allen Warner schrijft:

"Men heeft wel eens de vrees uitgesproken, dat een dergelijke voorlichting tot verkeerde gewoonten zou leiden, maar er is geen enkel bewijs dat dit zo is, terwijl de ervaring leert, dat onkunde vele levens moreel en fysiek heeft vernield."

Dit is maar al te waar, volgens mijn vrij grote ervaring onder soldaten en anderen. De omvang, die de heimelijke onzedelijkheid heeft aan genomen, is ernstig.

Het is prikkelend dat dit onderwerp voor gesprekken tussen jongens en volwassenen "taboe" is en het resultaat is dan ook gewoonlijk dat zij hun wijsheid over deze aangelegenheid in zeer verderfelijke vorm opdoen bij andere jongens. In "Wat een jongen moet weten" schrijven dr. Shofield en dr. Jackson: "De sexuele ontwikkeling van jongens is geleidelijk en het is te betreuren, dat verkeerde gewoonten op veel jongere leeftijd worden begonnen en voortgezet. Als de redding ligt in het gezegde "tevorens gewaarschuwd is tevoren gewapend", moet de jongens worden medegedeeld wat hun te wachten staat, want de kritieke periode der puberteit staat voor de deur en men moet zorgen, dat de jongen die periode niet in onwetendheid ingaat." Hier heeft de leider een zeer belangrijke taak. Hij moet eerst de vader van de jongen toestemming vragen met de jongen over dit onderwerp te spreken. Ook is overleg gewenst met de dominee of geestelijke, de dokter en de onderwijzer die de jongen kennen; de leider moet beseffen dat hij zelf voldoende ervaring, kennis en karakter moet hebben om de jongen in dit opzicht werkelijk te kunnen helpen.

Vervolgens kan hij er het best over beginnen op een natuurlijke en ongedwongen wijze, zo tussen andere aangelegenheden waarover hij de jongen raad geeft en zich op het standpunt plaatsen van de oudere broer. Sommige leiders die dit nog nooit hebben

gedaan, zullen denken dat het verschrikkelijk is, doch in werkelijkheid is het zo eenvoudig als boontjes doppen; en de waarde kan niet worden overschat.

Afgescheiden van de bij wijze van inleiding te geven uitlegging hoe planten, vissen en zoogdieren het geslacht voortplanten, is het mijn persoonlijke ervaring dat het tot de jongen spreekt, zoals het tot mij sprak toen ik er voor 't eerst van hoorde, als U hem vertelt dat in iedere jongen de kiem groeit voor een ander kind, dat uit hem kan voortkomen. Dat die kiem aan hem van vader op zoon, van geslacht op geslacht, is overgedragen. God heeft ze hem toevertrouwd en het is zijn plicht haar te bewaren tot hij getrouwd is en ze aan zijn vrouw voor voortplanting kan geven. In velerlei vorm zal hij in de verleiding komen dit vermogen te misbruiken, doch hij moet sterk zijn en de verleiding weerstaan. Voor iedere jongen en iedere leeftijd moet het onderwerp weer anders behandeld worden. Hoofdzaak is, dat de leider het volle vertrouwen van de jongen heeft en werkelijk als een oudere broer tegenover hem staat, zodat beiden ronduit kunnen spreken. Doch ook moet hier een woord van waarschuwing worden gesproken voor jonge en onervaren leiders. Het feit dat ze in leeftijd dichter bij de jongen staan, behoeft nog geen voordeel te zijn. Vaak is het een bezwaar en soms een gevaar. Uit hetgeen ik vroeger over dit onderwerp heb geschreven, heeft men opgemaakt dat ik het de plicht van elke leider acht elk van zijn jongens over dit onderwerp voor te lichten. Dit is nooit mijn bedoeling geweest. Wat ik wens is de aandacht van de leiders op deze aangelegenheid te vestigen en hun te vragen te trachten, dat hun verkenner op de juiste tijd door de juiste persoon over dit onderwerp worden ingelicht. Zeer vaak is die juiste persoon de vader, de geestelijke of predikant, de dokter of iemand anders en NIET de leider.

Niet roken

Iemand schreef eens een verbeterde uitgave van "Het verkennen voor jongens" waarin hij voorschreef, dat "verkenner in geen geval mogen roken". In het algemeen is het riskant jongens iets te verbieden; hierdoor ontstaat onmiddellijk het avontuurlijke van tegen een verbod in te gaan. Raad hem iets af, of zeg dat iets verachtelijk of dwaas is en ze zullen het laten. Ik ben er zeker van, dat dit vooral het geval is bij vuilbekken, dobbelen, roken en andere jeugdfouten. Het is nuttig ervoor te zorgen, dat er onder de jongens een goede sfeer is en dat er als algemene opinie geldt, dat dergelijke verkeerde dingen alleen gedaan worden door jochies, die tegenover elkaar stoer willen doen.

Op het strakke koord

Sommige lezers zullen dit wel een eigenaardig middel vinden om zelfdiscipline en gezondheid te leren. Doch de ervaring heeft bewezen, dat het een goed middel is.

In het leger wordt het beoefend door de soldaten te laten lopen over een plank die een paar voet boven de grond op haar kant ligt. Men heeft ervaren dat de mannen door hun gehele aandacht te concentreren op dit lastige werkje, meer beheersing over zichzelf en hun zenuwen krijgen. Men heeft het experiment verder uitgebreid en bevonden dat een soldaat, die op de schietbaan slecht schiet, na een paar oefeningen in het "planklopen" weer de nodige zelfbeheersing en concentratie heeft. De jongens houden van deze oefening. Voor de eerste pogingen kunnen ze enige padvindersstokken als balanceerstokken aan elkaar binden.

Zoals ik reeds heb aangetoond beïnvloeden dergelijke oefeningen ook het karakter en dit is een van de redenen dat ik de leuze "veiligheid vóór alles" betreur. Het leven vraagt een zekere mate van risico; verkenners dienen te worden geoefend wat risico te durven en kunnen nemen, teneinde aan moeilijkheden en gevaren het hoofd te kunnen bieden. Onze training moet dus niet te week zijn.

Padvinders met lichaamsgebreken

Door de Padvindersbeweging verwerven thans een groot aantal kreupelen, doofstomme en blinde jongens meer gezondheid, geluk en hoop dan zij ooit tevoren hadden. De meeste van deze jongens kunnen niet aan de gewone verkenners-eisen voldoen en daarom zijn voor hen Bijzondere Eisen opgesteld.

Het is niet zo gemakkelijk met vele van deze jongens om te gaan en ze vergen veel meer geduld en persoonlijke aandacht dan gewone jongens. Maar de resultaten zijn het waard. De rapporten van doktoren, directrices, verpleegsters en onderwijzers — die in de meeste gevallen zelf geen padvinder zijn — over de resultaten van dit werk zowel bij de jongens zelf als, door hen, in de inrichtingen, zijn overweldigend.

Het wonderlijke is wel de opgewektheid van zulke jongens en de geestdrift om zoveel mogelijk aan het Verkennen deel te hebben als ze kunnen. Ze willen niet, dat hun eisen "meer bijzonder" zijn dan strikt noodzakelijk is. Door het Verkennen maken ze deel uit van een wereldbroederschap, het geeft hun iets te doen en iets om naar te verlangen, het geeft hun de gelegenheid te tonen, dat ze ook wel wat kunnen, en vaak iets moeilijks kunnen.

De jongen met initiatief zal voor de betrekking in aanmerking komen.

VAARDIGHEID

Er is THANS, zoals er steeds geweest is, een enorme verkwisting van mensenmateriaal. Hoofdzakelijk moet dit geweten worden aan ondoelmatige opleiding. De grote massa jongens leert niet van werken te houden. Ook wanneer zij worden onderwezen in handenarbeid of handelskennis, wordt hun zelden geleerd hoe deze vaardigheid moet worden aangewend voor het scheppen van een positie, noch wordt in hen de vlam der ambitie aangewakkerd. Vierkante pennen komen maar al te vaak in ronde gaten. Het is niet zomaar te zeggen waar de fout ligt, doch het feit is er. Derhalve komen de jongens, die deze eigenschappen niet van nature hebben, niet tot hun recht. Zij voelen zich ongelukkig en zijn een last, in sommige gevallen zelfs een gevaar, voor de staat. En een groot gedeelte van hen die enig succes mogen boeken, zou ongetwijfeld meer bereiken, indien ze praktischer waren geoefend. In de Padvindersbeweging kunnen we iets doen om dit kwaad te verhelpen. We kunnen enige maatregelen nemen om zelfs de armste jongen op pad te helpen en een kans te geven, uitgerust als hij dan kan zijn met hoop en enige vaardigheid. Hoe? Natuurlijk denken we dan aan de vaardigheidsinsignes. Hoewel we ze vaardigheidsinsignes noemen, zijn ze met de tegenwoordige eisen weinig meer dan liefhebberijen. Dit is echter in overeenstemming met onze methode om de jongens op weg te helpen door klein en gemakkelijk te beginnen; deze liefhebberijen worden meer gespecialiseerd tot vakopleiding voor de oudere verkenners. Inmiddels hebben ook liefhebberijen hun waarde; de jongen leert zijn verstand en zijn handen te gebruiken en plezier te krijgen in werken. Voor de ene jongen blijven het misschien liefhebberijen, voor de andere worden ze aanleiding tot beroepskeuze en beroepsopleiding. Doch in beide gevallen zal de jongen niet licht een nietsdoener worden. Liefhebberijen zijn een tegengif tegen Satan's inblazingen. Doch liefhebberijen en handenarbeid kunnen een jongen nog geen loopbaan bezorgen zonder de hulp van zekere morele eigenschappen. Zo moet de

vakman zelftucht hebben. Hij moet zich aan de eisen van zijn werkgever kunnen aanpassen. Hij moet sober, vaardig en bereidvaardig zijn. Hij moet energie hebben en dit is voor een groot deel afhankelijk van zijn ambitie, vaardigheid, vindingrijkheid en goede gezondheid. Hoe passen wij dit nu toe in het Spel van Verkennen?

Pionieren als eerste stap

De eerste stap om de jongen tot handenarbeid te krijgen kan het gemakkelijkst in het kamp worden gedaan door bezigheden als huttenbouw, boomvellen, bruggenbouw, kampgebruiksvoorwerpen als kookhaken en bordenrekken enz., het maken van tenten, het weven van matten met het kampweefgetouw enz. De jongens vinden dit soort werk nuttig en praktisch voor hun gerief in het kampeerseizoen. Na aldus een begin te hebben gemaakt, zullen ze met meer enthousiasme ook gedurende de winteravonden dergelijke liefhebberijen beoefenen, zodat ze vaardigheidsinsignes kunnen verdienen en soms ook geld door vaardig werk te leveren. Op deze wijze worden ze spoedig ijverige, volhardende werkers.

Vaardigheidsinsignes

Vaardigheidsinsignes zijn ingesteld om de jongens aan te sporen tot liefhebberijen en handenarbeid, waarvan er één misschien later zijn beroep zal worden, zodat hij niet hopeloos en hulpeloos de wereld in gaat.

De insignes zijn slechts bedoeld als aanmoediging om iets te ondernemen en door te zetten en zijn dus geen bewijs van vakbekwaamheid. Indien men denkt dat het Spel van Verkennen een formeel opleidingsinstituut voor vaardigheid is, begrijpt men de geest en de waarde van de verkenners training niet en zouden we het werk van de scholen doorkruisen zonder over de deskundigen te beschikken.

We willen ALLE jongens inspireren opgewekt aan hun eigen ontwikkeling te werken van binnenuit en niet door het opleggen van instructie.

Maar het doel van het insigne-systeem is ook de leider een middel te geven om de geestdrift van elke jongen te stimuleren tot het werken voor liefhebberijen, hetgeen zijn karakter en zijn vaardigheid ontwikkelt.

Het is een middel dat, indien met begrip en medegevoel toegepast, zelfvertrouwen en ambitie kan geven aan zelfs de traagste jongen, die anders zo licht achterblijft en de moed verliest in de strijd om het bestaan. Om deze reden is het peil van vaardigheid met opzet niet zo scherp omlijnd. Het is niet zozeer de bedoeling een uniform peil van kennis en vaardigheid te stellen; het gaat om de moeite en inspanning die de jongen heeft moeten opbrengen om die kennis en vaardigheid te verkrijgen. Zodoende heeft het meest hopeloze

geval dezelfde mogelijkheden als zijn meer be-
gaafde en begunstigde broeder.

Aldus kan een leider die de jongen begrijpt en iets weet van de psychologie van jongens, de jongen ter aanmoediging een beetje voorsprong geven, waardoor de trage jongen de moed en het zelfvertrouwen krijgt om, naast zijn vluggere broeder, aan het werk te gaan. En voor de achterlijke jongen, die door vele mislukkingen een minderwaardigheidsgevoel gekregen heeft, kan het behalen van de eerste paar insignes wat gemakkelijk worden gemaakt zodat hij gaandeweg leert zijn inspanning te vergroten. Als hij maar zijn best doet, als hij maar echt probeert, hoe onhandig ook, kan de beoordelaar hem het insigne toekennen en meestal leert de jongen dan zijn best te blijven doen voor verdere insignes, tot hij normaal capabel wordt.

Het examineren voor insignes is niet vergelijkend, doch een toetsen van het individu. Derhalve moeten de leider en de beoordelaar nauw samenwerken en iedere jongen naar verdiensten beoordelen en bepalen wanneer er meer of minder streng beoordeeld moet worden.

Sommigen zijn van oordeel, dat hun verkenners uitstekend moeten zijn voor deze een insigne kunnen krijgen. Theoretisch gezien is dit juist; zodoende wordt een klein aantal jongens tamelijk vaardig; maar ons doel is bij alle jongens belangstelling te wekken. De leider die zijn jongens om te beginnen een gemakkelijke hindernis laat nemen, zal ervaren dat ze met vertrouwen en enthousiasme verder gaan, terwijl ze ontmoedigd worden en het opgeven als ze een hoge stenen muur moeten beklimmen.

Ook het andere uiterste bevelen we niet aan, namelijk het bijna cadeau geven van de insignes bij een zeer geringe kennis van het onderwerp. Beoordelaars moeten naar omstandigheden handelen en dit kan slechts, als men het doel van de vaardigheidsinsignes begrijpt.

Natuurlijk ken ik het gevaar van insigne-jagen. Ons doel is het vormen van opgewekte, verstandige, onzelfzuchtige, hard werkende burgers in plaats van opschepperige, pedante jongens. De leider moet het insigne-jagen verhinderen en een onderscheid maken tussen de insigne-jager en de jongen die ernstig zijn best doet. Zo hangt dus het welslagen van het insigne-systeem grotendeels af van de wijze, waarop de leider het toepast.

Intelligentie

Opmerken en gevolgtrekken zijn de basis van alle kennis. Derhalve kan het belang van het vermogen om op te merken en gevolg te trekken niet worden overschat. Kinderen merken spreekwoordelijk snel op, maar dit vermogen vermindert naarmate ze ouder worden, hoofdzakelijk omdat nieuwe ervaringen hun aandacht trekken terwijl zulks bij

herhaling niet meer het geval is. Een jongen moet leren uit gewoonte op te merken. Spoorzoeken is hiervoor een uitstekend middel. Gevolgtrekken is de kunst het waargenome te beredeneren en er de betekenis uit te halen. Als de jongen eenmaal gewend is op te merken en gevolg te trekken, is dit een zeer belangrijke stap in zijn karaktervorming. De waarde van Spoorzoeken en spoorzoek-spelen is dus duidelijk. Lezingen in het troeplokaal over sporen en Spoorzoeken en de praktische toepassing hiervan buiten moeten dus op elk troepprogramma voorkomen.

De algemene intelligentie en scherpzinnigheid van de jongens kunnen belangrijk worden ontwikkeld door het vinden van de weg met behulp van een kaart, het opmerken van bepaalde aanwijzingen of bakens in het landschap, het schatten van hoogten en afstanden, het opmerken en rapporteren van bijzonderheden van mensen, voertuigen enz., het spelen van detective-spelen en tal van andere activiteiten. Seinen scherpt het verstand, ontwikkelt het gezichtsvermogen en dwingt de jongen zijn gedachten te concentreren. Onderricht in Eerste hulp heeft een soortgelijke opvoedende waarde. De winteravonden en regendagen kan men benutten door in het troephuis het voornaamste krantennieuws voor te lezen en de plaatsen op de kaart aan te wijzen. Het geven van opvoeringen die betrekking hebben op de plaatselijke geschiedenis, is ook een uitstekend middel om de jongens aan de zelfstudie te krijgen en hun te leren zich zonder verlegenheid uit te drukken.

Zelfexpressie

Ons insigne "kunstenaar" is ingesteld om de jongens er toe te brengen hun waarnemingen en verbeeldingen in lijn vast te leggen, zonder daarbij te trachten artiesten te zijn of te imiteren. Door tekenen en schetsen, hoe primitief ook, is menige jongen ontvankelijk geworden voor de schoonheid van kleur en vorm en heeft hij leren zien, dat zelfs in een naargeestige omgeving licht en schaduw, kleur en schoonheid waar te nemen zijn. Een andere uitstekende oefening is het waarnemen van een persoon, een voorval of een situatie, dit te memoriseren en dan later op papier te brengen. Dit is een gevorderde wijze van observeren en persoonlijk heb ik ervaren, dat men door oefening het ver in deze richting kan brengen. Ritme is een vorm van kunst, die ook de ongeoefende van nature aanvoelt, onverschillig of dit is in poëzie, muziek of lichaams oefeningen. Het geeft evenwicht en orde die ook en vooral spreekt tot degenen, die met de natuur in contact zijn, de wilden. In de vorm van muziek is het natuurlijk het gemakkelijkst waarneembaar en het meest universeel. Het krijgslied der Zoeloe's, gezongen door vier of vijf duizend krijgers, is een voorbeeld van ritme in muziek, poëzie en lichaamsbeweging gecombineerd.

Het is alle mensen eigen te genieten van het maken of het horen van muziek. Het lied met woorden geeft de ziel gelegenheid zich te uiten hetgeen, als het behoorlijk wordt gedaan, zowel voor de zanger als voor de toehoorder een genot is.

Door zijn aangeboren liefde voor muziek kan de jongen op natuurlijke en gemakkelijke wijze in contact worden gebracht met poëzie en hogere gevoelens. Het geeft de leider een prachtige gelegenheid tot het geluk van zijn jongens bij te dragen en hun gedachten te veredelen. Acteren is ook een middel de jongen te leren zich uit te drukken. Op school heb ik er heel wat aan gedaan en ik ben er nog steeds dankbaar voor. Zo moest ik hiervoor hele lappen van buiten leren en ik was verplicht duidelijk te leren spreken zonder zenuwachtigheid; ook gaf het me het genoegen om tijdelijk eens iemand anders te zijn. Het brengt iemand in aanraking met de schoonheid van Shake-speare en andere schrijvers en terwijl men hen vertolkt, leert men de emoties van vreugde en verdriet, van liefde en medegevoel kennen. Maar bovenal schenkt het de voldoening anderen te vermaken op momenten dat ze dit nodig hebben. Vele troepen geven in de wintermaanden een uitvoering. Niet alleen dat ze hierdoor wat geld verdienen voor hun troepfondsen maar het is tevens een uitstekende training en een vreugde voor anderen.

Van liefhebberij tot beroep

Liefhebberijen, handenarbeid, intelligentie en gezondheid zijn noodzakelijk voor het ontwikkelen van de lust tot arbeiden en het

Zingen en acteren zijn uitstekend voor het oefenen in zelfexpressie. Het vereist ook goed team-werk om het geheel te doen slagen.

vermogen door te zetten. Het tweede stadium is het kiezen van de juiste arbeid.

De beste werkers beschouwen hun werk, evenals degenen die het best de levenskunst verstaan, als een soort spel; hoe intenser ze spelen des te meer genieten ze er van. H. G. Wells heeft gezegd: "Ik

heb opgemerkt dat de zogenaamde grote mannen in hun hart jongens zijn, d.w.z. in het enthousiasme voor hun werk zijn ze jongens. Ze werken omdat ze graag werken en zodoende is hun werk voor hen spel."

Ralph Parlette zegt terecht: "SPEL is graag iets doen en WERK is iets moeten doen/'

In het Spel van Verkennen trachten we de jongens te helpen deze houding te verwerven door hen enthousiast te maken voor bezigheden die tot hen spreken en dit zal hen later van nut zijn. We doen dit in de eerste plaats en vooral door de opgewektheid van het Spel van Verkennen. Daarna kunnen ze geleidelijk, natuurlijk en onbewust worden voorbereid voor hun toekomst.

roepen kan bekwamen, waarom hij moet sparen en hoe hij zijn geld kan beleggen, hoe hij op de juiste wijze moet solliciteren enz. De leider dient zich op de hoogte te stellen van het werk der arbeidsbeurzen en instellingen voor advies bij beroepskeuze. Door zich wat moeite te geven, kan hij menige jongen helpen een nuttig en gelukkig mens te worden.

Hij dient de jongen duidelijk te maken dat, zelfs indien deze maar een loopjongen is, hij zich onmisbaar kan maken door dit werk zo goed mogelijk te doen en dat hij dan op de juiste weg is om in de wereld vooruit te komen. Dat hij echter moet volhouden en niet verslappen door stemmingen of buien van moedeloosheid. Dat geduld en doorzetten nodig zijn om er te komen.

Betrekkingen

Daar de leider het karakter van de jongen kent, kan hij hem en zijn ouders adviseren in welke richting de jongen zich moet ontwikkelen. De ouders en de jongen zelf moeten natuurlijk uiteindelijk beslissen. Hij moet de ouders waarschuwen niet voor de jongen het verkeerde baantje te kiezen, omdat dit voor het ogenblik wat meer geld opbrengt. De keuze moet geschieden met het oog op de toekomst, op de mogelijkheden en op de aanleg van de jongen. Het is van groot belang onderscheid te maken tussen betrekkingen met en betrekkingen zonder vooruitzichten. Deze laatste worden vaak voor het ogenblik goed betaald en daar ze flink bijdragen tot de inkomsten van het gezin, accepteren ouders vaak dit soort betrekking zonder erbij stil te staan dat het de jongen als man later geen bestaan oplevert.

Die betrekkingen met vooruitzichten dienen zorgvuldig te worden overwogen in verband met de aanleg van de jongen en deze kan er zich reeds als verkenner voor voorbereiden. Een betrekking waarvoor vakkennis wordt vereist, is in alle opzichten te verkiezen boven een betrekking waarvoor geen vakkennis gevraagd wordt. Men dient er echter wel voor te zorgen, dat deze aangelegenheid niet wordt uitgesteld tot het voor de jongen te laat is zich voor de gekozen loopbaan voor te bereiden.

Het aandeel van de leider

Dit dan wat betreft de wijze, waarop de jongen praktisch kan worden voorbereid voor zijn toekomstige loopbaan. Maar de leider kan nog meer doen om de jongen te helpen in het leven te slagen. Hij kan de jongen de weg wijzen hoe liefhebberijen kunnen worden ontwikkeld tot vakkennis. De leider kan hem vertellen welke mogelijkheden er zijn voor voortgezet technisch onderwijs, voor het verkrijgen van een studiebeurs, hoe hij zich voor diverse beroepen kan bekwamen, waarom hij moet sparen en hoe hij zijn geld kan beleggen, hoe hij op de juiste wijze moet solliciteren enz. De leider dient zich op de hoogte te stellen van het werk der arbeidsbeurzen en instellingen voor advies bij beroepskeuze. Door zich wat moeite te geven, kan hij menige jongen helpen een nuttig en gelukkig mens te worden.

Hij dient de jongen duidelijk te maken dat, zelfs indien deze maar een loopjongen is, hij zich onmisbaar kan maken door dit werk zo goed mogelijk te doen en dat hij dan op de juiste weg is om in de wereld vooruit te komen. Dat hij echter moet volhouden en niet verslappen door stemmingen of buien van moedeloosheid. Dat geduld en doorzetten nodig zijn om er te komen.

Betrekkingen

Daar de leider het karakter van de jongen kent, kan hij hem en zijn ouders adviseren in welke richting de jongen zich moet ontwikkelen. De ouders en de jongen zelf moeten natuurlijk uiteindelijk beslissen. Hij moet de ouders waarschuwen niet voor de jongen het verkeerde baantje te kiezen, omdat dit voor het ogenblik wat meer geld opbrengt. De keuze moet geschieden met het oog op de toekomst, op de mogelijkheden en op de aanleg van de jongen. Het is van groot belang onderscheid te maken tussen betrekkingen met en betrekkingen zonder vooruitzichten. Deze laatste worden vaak voor het ogenblik goed betaald en daar ze flink bijdragen tot de inkomsten van het gezin, accepteren ouders vaak dit soort betrekking zonder erbij stil te staan dat het de jongen als man later geen bestaan oplevert.

Die betrekkingen met vooruitzichten dienen zorgvuldig te worden overwogen in verband met de aanleg van de jongen en deze kan er zich reeds als verkenner voor voorbereiden. Een betrekking waarvoor vakkennis wordt vereist, is in alle opzichten te verkiezen boven een betrekking waarvoor geen vakkennis gevraagd wordt. Men dient er echter wel voor te zorgen, dat deze aangelegenheid niet wordt uitgesteld tot het voor de jongen te laat is zich voor de gekozen loopbaan voor te bereiden.

Een verkenner is niet passief braaf, doch is actief in het doen van het goede.

ANDEREN DIENEN

DE EIGENSCHAPPEN die we tot nu toe beschouwd hebben om onze jongens te helpen mannelijke, gezonde en actieve burgers te worden, zijn tot op zekere hoogte bekeken van een zelfzuchtig standpunt in het belang van het individu. Nu komen we aan de vierde afdeling van de padvinderstraining, waardoor de jongen, door het ontwikkelen van zijn begrip, goed doet tegenover anderen.

Zelfzuchtigheid

Indien men mij zou vragen, wat de overheersende ondeugd in de wereld is, zou ik zeggen: zelfzuchtigheid. Oppervlakkig beschouwd gaat U hiermede misschien niet akkoord, doch denk er eens over na en ik geloof, dat U tot dezelfde conclusie zult komen. De meeste misdaden zoals de wet deze kent, worden begaan door het toegeven aan die zelfzuchtigheid, door de begeerte van te willen hebben, te willen vernietigen of zich te willen wreken. De meeste mensen willen wel wat bijdragen om de armen te voeden en ze voelen zich dan tevreden hun plicht te hebben gedaan, doch van hun eigen voedsel of goede wijn willen ze niets afstaan teneinde voor dat doel iets te besparen. Zelfzuchtigheid uit zich op duizend verschillende wijzen. Neem b.v. de partij-politiek. De mensen willen van een zaak die klaarblijkelijk twee kanten heeft, er slechts één zien, namelijk hun eigen kant, waarbij ze dan anderen, die er een afwijkende mening op na houden, gaan haten. Het resultaat kan zijn, dat de grootste misdaden, zij het dan onder schoonklinkende namen, bedreven worden. Op dezelfde wijze ontstaan oorlogen tussen landen omdat de ene partij niet in staat is het standpunt van de andere te zien, geheel in beslag genomen als zij is door haar eigen belangen. Ook stakingen en uitsluitingen zijn vaak het gevolg van grote zelfzuchtigheid. In vele gevallen zien werkgevers niet in, dat het rechtvaardig is dat iemand die hard werkt, hiervoor behoorlijk beloond wordt en niet tot

eeuwige dienstbaarheid gedoemd mag zijn, alleen om een zekere winstmarge voor de aandeelhouders te bereiken. Aan de andere kant moet de werknemer wel beseffen, dat er zonder kapitaal geen werk op grote schaal kan geschieden en dat een zekere uitkering aan de bezitters van het kapitaal nodig is voor het risico dat ze lopen.

In de kranten ziet men dagelijks voorbeelden van zelfzuchtigheid wanneer men de ingezonden stukken leest van die kleinzielige mensen, die bij het minste of geringste waarmede ze het niet eens zijn, aan de krant schrijven.

En zo gaat het door tot bij de kinderen, die op straat hun spelletjes spelen; zodra er één boos wordt omdat het niet kan winnen, loopt het weg en zegt: "ik speel niet meer mee". Het feit dat het 't plezier van de anderen bederft, dringt niet tot het kind door of geeft het een zekere voldoening.

Zelfzuchtigheid bestrijden — De goede daad

De padvindersactiviteiten leiden er op praktische wijze toe de jongen uit de sleur van zelfzuchtigheid te halen. Zodra hij graag iets voor anderen gaat doen is hij op de goede weg deze slechte eigenschap te overwinnen.

De Belofte die een verkenner aflegt bij zijn installatie, heeft als eerste punt "Mijn plicht te doen tegenover God"; dus niet iets te zijn, een geestestoestand, doch iets te doen, de positieve, actieve houding.

De voornaamste methode in de padvindersbeweging is eer iets te doen te geven en te beoefenen dan negatief iets te verbieden of voor te schrijven, daar de jongen altijd meer geneigd is te doen dan te verwerken of te overwegen. Daarom hebben we bij zijn activiteiten ook de goede daad gevoegd, te betrachten in zijn dagelijks leven als basis voor toekomstige hulpvaardigheid tegenover anderen. De godsdienstige ondergrond hiervan vindt men in alle godsdiensten en derhalve is dit met geen ervan in strijd. De jongen kan dan beter beseffen dat tot zijn "Plicht tegenover God" ook behoort zorg te dragen voor en de ontwikkeling van de talenten, die God hem gegeven heeft voor zijn reis door dit leven; zijn lichaam en zijn gezondheid en kracht en vermogen tot voortplanting te gebruiken in de dienst van God, evenals zijn geest met zijn vermogen tot beredeneren, herinneren en waarderen en dan zijn ziel, dat deeltje van God in hem, namelijk Liefde, dat kan worden ontwikkeld en versterkt door voortdurende expressie en beoefening. Zo leren we hem, dat zijn plicht tegenover God niet slechts betekent op Zijn goedheid te steunen, doch Zijn wil te doen door liefde te betrachten jegens de naaste. Het merkwaardige is, dat deze plicht om anderen te dienen door goede daden iets is, waarop verkenners met grote bereidwilligheid reageren. Op deze schijnbaar smalle basis van het opofferen van kleine gemakken of genoegens teneinde iets voor anderen

te doen, wordt de eigenschap van zelfverloochening opgebouwd. De kleine goede daden die van een verkenners worden verwacht, zijn de eerste stap op deze weg. Natuurstudie en vriendschap jegens dieren versterken in hem het gevoel van vriendelijkheid en overwinnen de, naar men zegt iedere jongen aangeboren zucht tot wreedheid (hoewel ik er persoonlijk niet zo van overtuigd ben, dat deze zucht zo algemeen is als men veronderstelt). Dan leert hij verder Eerste hulp om gewonden te kunnen helpen en, als natuurlijke voortzetting hiervan, reddingswerk, hetgeen in hem het plichtsgevoel tegenover anderen en de bereidwilligheid om zich in geval van gevaar op te offeren, ontwikkelt. Dit weer voert naar het begrip zelfverloochening voor anderen, voor zijn thuis en voor zijn land, dus naar patriotisme en loyaliteit van hoger orde dan de gewone leuzen en emotionaliteit.

Het dienen van de gemeenschap

Het leren dienen is niet slechts een kwestie van theoretisch onderwijs, doch de ontwikkeling van twee onderscheiden stadia — het inprenten van de geest van welwillendheid en het verschaffen van de gelegenheid deze praktisch tot uitdrukking te brengen. Het onderricht geschiedt hoofdzakelijk door het voorbeeld en de leider gaat op de juiste wijze voor, door zich in dienst te stellen van de jongens, louter uit genoegen dit te doen en zonder gedacht aan enige materiële beloning.

De gelegenheid tot toepassing geeft de leider door te wijzen op speciale projecten voor het bewijzen van diensten. Openbare diensten geven de beste kans voor praktische beoefening van het plichtsgevoel jegens de gemeenschap, patriotisme en zelfverloochening door de daad.

Het werk van padvindsters in vredetijd en oorlogstijd van het vrijwillig op zich nemen van zware taken ten dienste van hun land is op zichzelf al een bewijs van het enthousiasme van de jongens om goed werk te doen en van hun bereidheid zich te bekwaamen als hun een goed doel voor ogen wordt gesteld. In deze richting ligt een machtig middel op praktische grondslag het ideaal van burgerschap te ontwikkelen. Als één bepaald voorbeeld van openbare dienst kan genoemd worden de Padvindstersdienst voor Brand en Ongevallen (Dienst voor noodgevallen) in Engeland voor steden en dorpen. Dit soort werk is speciaal geschikt voor oudere padvindsters en spreekt tot de oudere jongens, terwijl zij zich hiervoor moeten bekwaamen en zij de gelegenheid krijgen diensten te verrichten.

De Padvindstersbeweging is een "broederschap, die in de praktijk geen onderscheid maakt in klassen, geloof, land en kleur, door de niet te definiëren geest die haar doordringt

De troep wordt georganiseerd, uitgerust en getraind in de eerste plaats voor brandbestrijding, doch ook voor alle soorten ongevallen die zich in de nabijheid kunnen voordoen zoals: straatongevallen, gas-, chemische- of andere ontploffingen, overstromingen; ongevallen met elektriciteit, spoorwegongevallen, omgevallen bomen, ijsongevallen, ongevallen bij het zwemmen of varen, vliegtuigongevallen enz.

Dit vereist natuurlijk, behalve een goede discipline voor de samenwerking, training in Eerste hulp, praktische kennis van het redden, kennis van gassen en chemicaliën, het omgaan met een boot en het improviseren van vlotten, het gebruik van de reddingslijn en van reddingsboeien, redden in het water, kunstmatige ademhaling, wat te doen bij ongevallen met draden onder stroom, brandende vloeistoffen enz.

In sommige gevallen is het misschien beter dat iedere patrouille een speciaal onderdeel beoefent, doch men kan ook de patrouilles om beurten doen instrueren voor alle activiteiten, zodat de gehele troep getraind wordt.

Bij een ongeval heeft iedere patrouille echter haar speciale taak, b.v. één patrouille redders, één voor Eerste hulp, één voor boodschappers, één voor orbewaring enz.

De afwisseling in het werk dat verricht moet worden verschaft een gehele reeks activiteiten, die de jongens aantrekkelijk vinden. Men moet vaak ongevallen improviseren om de vaardigheid en het enthousiasme levendig te houden. Hiervoor moet een alarmsysteem worden georganiseerd. Als blijkt dat er werkelijk een behoorlijke vaardigheid is bereikt, zal de publieke belangstelling gewekt worden en zal het niet aan hulp ontbreken. Men zal dan erkennen, dat het werkplan een dubbele waarde heeft, opvoeding van de jongens en een zegen voor de gemeenschap.

Uiteindelijk resultaat

Het op de achtergrond stellen van het eigen "ik" en de ontwikkeling van het gevoel van liefde en dienstvaardigheid, d.w.z. de realisatie van God in ons, veroorzaken een totale verandering van geestesgesteldheid in het individu. Het maakt hem tot een ander wezen.

De vraag wordt voor hem niet "Wat kan ik krijgen?", maar "Wat kan ik geven?"

Onverschillig welke godsdienst de jongen belijdt, hij zal de grondbeginselen begrepen hebben en daar hij deze heeft leren kennen door praktische beoefening, zal er een burger uit hem groeien met een verruimde blik en een geest van vriendelijkheid en medegevoel voor zijn medemensen.

Met karakter en een glimlach zal de jongen het kwade op zijn pad weerstaan.

SAMENVATTING

"HET GEHELE doel van onze Padvindersbeweging is het karakter van de jongen te beïnvloeden in de tijd dat hij nog roodgloeiend enthousiast is, het tot de juiste vorm te smeden en zijn individualiteit aan te moedigen en te ontwikkelen, zodat de jongen zichzelf kan opvoeden een goed mens en een waardevol burger voor de gemeenschap te worden. Door dit te doen mogen we hopen een nuttige bijdrage te leveren tot verhoging van de morele en fysieke kracht van het land. Maar wanneer er nationale aspiraties tot ontwikkeling komen, bestaat er altijd het gevaar van kortzichtigheid en naijver op andere landen. Als we dit niet voorkomen scheppen we juist het kwaad, dat we zo gaarne willen vermijden.

Gelukkig hebben we in de Padvindersbeweging broeders-padvinder in één geheel georganiseerd in bijna elk beschaafd land van de wereld en wij hebben reeds de tastbare kern gevormd van een wereldbroederschap. De mogelijkheden hiervan worden aangevuld door de grotere ontwikkeling der samenwerkende zusterbeweging, de padvindsters. In elk land is het doel van de padvinderstraining gelijk, namelijk: vaardigheid om anderen te dienen. En met zulk een gemeenschappelijk doel kunnen we, als een Internationale Broederschap voor het Dienen, voorwaarts gaan en werk doen van verstrekkende betekenis.

Bij onze training van de jongen, ontwikkelen we zowel de geest als de vaardigheid van het individu om een krachtadig speler te zijn in zijn nationaal team van burgerschap. Handelend volgens hetzelfde beginsel in het geval van een natie, dienen we te trachten de juiste geest en vaardigheid te ontwikkelen om dat land te helpen doeltreffend samen te werken in het team van naties. Als dan, ieder op zijn plaats, speelt en eerlijk speelt, zal er in de gehele wereld meer welvaart en geluk zijn; dan zal er misschien die toestand heersen, waarnaar we zo lang hebben verlangd:

